

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΕΤΟΣ Α΄

ΛΗΞΟΥΡΙ - ΠΑΡΑΛΙΑ

Φωτ. κ. Θ. Γρίβα—Γαρδικιώτη

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛ. 4-5

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΔΣ3.41 φ4.0010

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ**

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α΄.
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ : Π. ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΣ

ΑΡΙΘ. 4, 5
ΙΟΥΝΙΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ 1934

Ο ΚΡΟΝΟΣ ΣΑΡΩΜΑΤΑΣ

Σαρώνει ο ξενοδόχος γέρο-Κρόνος
Τὸ παγκόσμιο πλατὺ ξενοδοχεῖο του.
Μὰ εἶναι γέρος, στραβὸς καὶ δὲν ἤβλεπει,
Καὶ τὰ σαρώνει ἀδιάκριτα ὅλα ἀντάμα.
Καλὰ κακὰ τὰ πηαίνει στὴν ἀράδα.
Παληὰ, καινούργια, σάπια, νεοφερμένα,
Ἄξιοζόμενα πράγματα καὶ ἀχρεῖα,
Ὅλα παρόμοια ὁ στραβὸς τὰ πηαίνει.

Φωνάζουνε καὶ κλαῖνε οἱ συχνασταὶ του
Μὰ τοῦ κάκου φωνάζουνε καὶ κλαῖνε
Ὁ ὑπέργηρος ἐκεῖνος εἶναι θεόκουφος
Θεότυφος, ἀναίσθητος, παλίμπαις,
Δὲν παύει ὅμως ποτέ, οὔτε δουλιάζει
Οὔτε τοῦ δίνει ἀκρόαση, μὰ σαρώνει,
Κι' ἀνάκατα τὰ ρίχνει ὅλα στὴ Λήθη.

Ἄθρῶποι, Ἄθρῶποι, πότε θέ νὰ ἰδοῦμε
Πὼς ἐμεῖς τὰ σκουπίσματα τοῦ Κρόνου,
Εἴμαστε ἀνόητοι νὰ τσακονομάσθε,
Νὰ τραγόμεσθε καὶ νὰ ἐχθροπαθοῦμε
Γιὰ τὸ πρόσκαιρο τοῦτο μας λημέρι ;
Καὶ δὲ μοιάζουμε εἰς σὲ τοῦτο
Ἐκεῖνους τοὺς γαϊδάρους ποὺ ἐμαλόνα,
Γιάναν πρόσκαιρο ξένον ἀχειριόνα :

ΠΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΣΚΑΡΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ

Τὸ κυνήγι τῆς σταρίθρας

ΡΙΧ. ΛΙΒΑΘΥΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ μικρὸ πουλάκι ἢ σταρίθρα, πού ἔρχεται σὲ πολυάριθμα κοπάδια τὸν Ἰούλιον μῆνα ἀπὸ τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική, γιὰ νὰ ξεκαλοκαιριάσῃ εἰς τοὺς κάμπους τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸν Ὀκτώβριον εἰς τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξεκίνησε, εἶναι κατ' ἐξοχὴν καμπισιὸ πουλί. Εἰς τοὺς κάμπους κάνει τὴν φωλιά του, εἰς τοὺς κάμπους εὐρίσκει τὴν τροφή του καὶ εἰς τοὺς κάμπους περνάει τὶς νύχτες του, γιὰ νὰ ὑψωθῇ πρὶν ξημερώσῃ ὕψηλὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἐκεῖθεν νὰ χαιρετίσῃ μὲ τὰ κελαϊδήματά του τὸν Ἥλιον πού θὰ ἀνατείλῃ καὶ τὸν γεωργὸ πού θὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ χωράφι του.

Τὶ πανηγυρὶ ἦτον ἐκεῖνο πού ἐλάβαινε χώραν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου εἰς τὰ γύρω τῶν Ἀθηνῶν χωράφια ἐκεῖ πού σήμερα ἐξεφύτρωσαν οἱ μεγάλοι προσφυγικοὶ Συνοικισμοί, ἰδίως ὅταν εἶχε λιακάδα. "Ὅλοι οἱ Νεμρώδ τῶν Ἀθηνῶν ἔδιναν ραντεβού ἐκεῖ γὰ τὸ κυνήγι τῆς σταρίθρας πού δὲν ἀπαιτοῦσε οὔτε μεγάλες πορεῖες, οὔτε ταξείδια καὶ κυνηγετικὲς ἐγκαταστάσεις, ἀλλὰ οὔτε καὶ σκυλιά. Εἰς τὸν Ἀνάλατο, εἰς τὸ Περιστέρι, εἰς τὰ γύρω τοῦ Πυριτιδοποιείου χωράφια εὐκόλα ἔφθαναν χωρὶς μεταφορικὰ μέσα οἱ Ἀθηναῖοι Νεμρώδ, καὶ ἀφοῦ ἤθελαν ξεθημάνει, τουφεκίζοντας ὅλο τὸ πρωτὶ σταρίθρας, εὐκόλα πάλι τὸ μεσημέρι ἐπέστρεφαν στὰ σπίτια των, διασχίζοντες μὲ πλήρη κυνηγετικὴν πανοπλίαν τοὺς δρόμους τῆς πρωτεύουσας. Καὶ ἡ προμήθεια ἄλλωστε, εἴτε τοῦ εἰδικοῦ διὰ τὸ

κυνήγι τῆς σταρίθρας μικροῦ κινουμένου καθρέπτου, εἴτε μιᾶς ζωντανῆς κουκουβάγιας καὶ εὐκόλος ἦτο καὶ μεγάλας δαπάνας δὲν ἀπαιτοῦσε.

Σὰν βουρλισμένη βουτᾶ ἀπὸ τὰ δυσθεώρητα ὕψη πού περιπλανᾶται ἢ σταρίθρα ἐπάνω εἰς τὰ περιστρεφόμενα αὐτὰ καθρεφτάκια, πού λαμπιρίζουν ἀντανακλῶντα τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἢ ἐπάνω στὴν κουκουβάγια, πού δεμένη ἀπὸ τὸ ποδάρι εἰς τὴν κορυφὴ ἐνὸς πασάλου, συνήθως φτερουγίζει. Καὶ ἐκεῖ τὴν ὑποδέχονται μὲ ὀμβροντίες οἱ κυνηγοὶ πού τὴν περιμένουν καθισμένοι εἰς τὰ κυνηγετικὰ τοῦ καρτεργιοῦ σκαμνάκια. Πολλὲς τουφεκιές, σπατάλη πυρομαχικῶν καὶ τὸ θήραμα ἐλαχίστης ἀξίας. Εἶναι ὁμως τὸ κυνήγι τῆς σταρίθρας μιὰ σκοπευτικὴ ἄσκησης, πού δὲν ἔχει τὸ ταῖρι τῆς. Ἡ μικρὰ σταρίθρα, πού κατέρχεται ὀρμητικὰ ἀπὸ τὰ ὕψη εἰς τὰ κινούμενα καθρεφτάκια, γιὰ νὰ φτερουγίσῃ γύρω ἀπ' αὐτὰ μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ ἔπειτα, ὕψουμένη ὄλο κατακορύφως εἰς τὸν ὀρίζοντα μέχρις οὔ ὁ κυνηγὸς τὴν χάσει ἀπὸ τὰ μάτια του, παρουσιάζει ὅλες τὶς περιπτώσεις τοῦ κινουμένου στόχου, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ μὲν πρωτόπειρος κυνηγὸς θὰ ἀσκηθῇ εἰς τὴν σκοπευτικὴν, ὁ δὲ πεπειραμένος θὰ ἐπιδείξῃ τὴν σκοπευτικὴν του δεινότητα. Τὸ σπόρ αὐτὸ τὸ ἔφερε στὴν Ἀθῆνα ἀπὸ τῆ Δύσει κάποιος ὑπάλληλος ἐβάνης πρεσβείας κατὰ τὰ πρώτα χρόνια τοῦ

βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α' καὶ πού εὔρε πολλοὺς θιασώτας μεταξύ τοῦ κυνηγῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ πού πο-
 τὲ δὲν συνεκίνησε τοὺς συναδέλ-
 φους των τῶν ἐπαρχιῶν, θὰ ἀνήκει
 ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς τὴν
 κυνηγετικὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν.
 Οἱ γεωπόνου μας ἀνεκάλυψαν ἐσχά-
 τως ὅτι ἡ σταρίθρα εἶναι πουλί ὠ-
 φελιμώτατο εἰς τὴν γεωργίαν καὶ
 ἔτσι ἀπηγορεύθη πλέον αὐστηρῶς
 διὰ νόμου τὸ κυνήγι τῆς.

Κάθε ἄνθρωπος, πού στὴ ζωή
 του εἶτε ὑπῆρξε πραγματικὸς κυνη-
 γὸς εἶτε ὅλως διόλου ἐρασιτέχνης
 ἔχει νὰ διηγηθῇ λογιῶν-λογιῶν κυ-
 νηγετικὰς ἱστορίας, πού ἄλλοτε ἀφο-
 ροῦν κυνηγετικὰ κατορθώματα, πε-
 रिπέτειες, ταλαιπωρίες καὶ κινδύνους
 καὶ ἄλλοτε ἐπεισόδια φαιδρουῦ περι-
 ριχομένου. Σπανίως οἱ ἀκούοντες
 τὶς κυνηγετικὰς αὐτὰς διηγήσεις τὶς
 ἀποδέχονται χωρὶς ἐπιφυλάξεις, δι-
 ὅτι εἶτε καλὰ, εἶτε κακὰ, ἐβγήκε τὸ
 κακὸ ὄνομα, ὅτι εἶναι τερατολόγοι.
 Τώρα πού τὸ κυνήγι τῆς σταρίθρας
 θὰ ἀνήκη πλέον εἰς τὴν κυνηγετι-
 κὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν, θὰ διη-
 γηθῶ καὶ ἐγὼ μίαν μικρὰν ἱστορίαν
 σχετικὴν μὲ τὸ κυνήγι αὐτό, διὰ τὴν
 ὅποιαν ὀρκίζομαι πῶς οὐδόλως εἰρ-
 γάσθη ἢ φαντασία μου. Εἶναι ἓνα
 πραγματικὸ κυνηγετικὸ πάθημα πού
 ὑπέστημεν τρεῖς φίλοι μέσα εἰς τὰ
 χωράφια τοῦ Περιστεριοῦ καὶ τὸ ὁ-
 ποῖον ἐχαντάκωσε, τίποτε ὀλιγώτε-
 ρον, τὴν κυνηγετικὴν μας ὑπόληψιν.
 Ἐνα Σαββατόβραδο τοῦ Ὀκτωβρίου
 τοῦ 1910 πού εἶχα ἀκόμη τότε τὴν
 ἰδιωτικὴν μου Κλινικὴν εἰς τὴν ὁδὸν
 Ἀχαρνῶν, ἔρχεται ὁ ἀλησμόνητος
 φίλος μου μακαρίτης, Βασιλάκης
 Ζαγοραῖος καὶ μοῦ λέγει : Τί λές
 Ριχάρδο. Αὐριο προμηνύεται μιὰ λι-
 ακάδα πρώτης τάξεως, ἔρχεσαι νὰ
 πάμε τὸ πρωὶ νὰ τουφεκίσουμε στα-
 ρίθρες; Ἐδέχθην ἀνεπιφυλάκτως καὶ
 τὰ ἐξημερώματα κατεφθανε εἰς τὴν
 Κλινικὴν μέσα εἰς ἓνα μόνιππο καὶ
 μὲ τὴν κυνηγετικὴν του στολὴν ὁ μα-
 καρίτης ὁ Βασιλάκης. Μέσα εἰς τὸ

μόνιππον ἐτοποθετήθημεν ἐγὼ, ἐκεῖ-
 νος καὶ ὁ ἤδη χειρουργὸς τοῦ Νο-
 σοκομείου Κεφαλληνίας καὶ τότε
 βοηθὸς τῆς Κλινικῆς Σταμάτης Λο-
 βέρδος καὶ ἐπάνω, κοντὰ εἰς τὸν ἀ-
 μαξῶ ἓνα παιδί, ὁ Γιώργης ἡλικίας
 13 ἐτῶν, πού ἐκεῖνες τὶς ἡμέρας εἶ-
 χεν φθάσει ἀπὸ τὴν ἐπαρχία καὶ τὸν
 εἶχαμε προσλάβει εἰς τὴν ὑπηρεσία
 τῆς Κλινικῆς. Ὁ μικρὸς ὁ Γιώργης
 μᾶς ἦτο ἀπαραίτητος διὰ τὸ εἶδος
 αὐτὸ τοῦ κυνηγιοῦ διὰ νὰ μᾶς τρα-
 βάη τὸ σκοινάκι πού θὰ ἐγύριζεν ὁ
 κυνηγετικὸς καθρέφτης τοῦ Ζαγο-
 ραίου. Ὅταν ἐφθάσαμε στὴ Κολο-
 κυθοῦ καὶ ἐπεράσαμε τὴ γέφυρά τῆς,
 ἀφήσαμε τὸ μόνιππο νὰ σταθμεύσῃ
 κάπου ἐκεῖ εἰς τὸ Περιστερίον γιὰ νὰ
 μᾶς περιμένῃ καὶ νὰ μᾶς ἐπανα-
 φέρῃ τὸ μεσημέρι στὰ σπίτια μας.
 Καὶ ἀφοῦ ἐπροχωρήσαμε ὀλίγο πε-
 ζῆ ἔστρατοπεδεύσαμε μέσα εἰς ἓνα
 χωράφι, ὅπου μᾶς ἐπερίμεναν ὄλων
 τῶν εἰδῶν οἱ σταριθοκυνηγετικὰς
 ἀπαγοητεύσεις. Ὅταν ἄνοιξε τὴ
 τσάντα του ὁ Λοβέρδος γιὰ νὰ
 βγάλῃ τὸν μικρὸν κυνηγετικὸν τοῦ
 καθρέφτη πού ἐκινεῖτο μὲ ἓνα ἐλα-
 τήριο, ἀντελήφθη πῶς τὸ ἐλατήριον
 εἶχε σπάσει καὶ ἐπομένως ὁ καθρέ-
 φτης ἦτο ἄχρηστος. Ὅταν πάλιν ἄ-
 νοιξε τὴν ἰδικὴν του τσάντα ὁ Ζα-
 γοραῖος, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸν ἰδικόν
 του καθρέφτην πού ἐκινεῖτο μὲ τὸ
 σκοινάκι ἔβλεπε πῶς εἶχε λησμονή-
 σει νὰ τὸν τοποθετήσῃ εἰς τὴν τσάν-
 ταν του. Ἐγὼ καθρέφτη δὲν εἶχα
 καὶ ἐπειδὴ χωρὶς καθρέφτη δὲν ὑ-
 πῆρχε ἐλπίς νὰ τουφεκίσουμε σταρί-
 θρες ἢ πρώτην μας σκέψις ὑπῆρξε νὰ
 ἐπιστρέψουμε στὴν πόλιν.

Ὁ Λοβέρδος ὅμως, ἀφοῦ μᾶς πα-
 ρετήρησε, ὅτι θὰ ἦτο ἄδικον νὰ χα-
 θῆ ἢ θαυμασία λιακάδα τῆς Κυρια-
 κῆς ἐκείνης τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐπρό-
 τεινε νὰ στείλουμε μὲ τὸ μόνιππο
 τὸ Γιώργη στὸ σπίτι τοῦ Ζαγοραῖ-
 οῦ νὰ μᾶς φέρῃ τὸν λησμονηθέντα
 καθρέφτη καὶ ἡ πρότασις ἐγένετο ἀ-
 ποδεκτὴ. Ὁ Γιώργης ἀνεχώρησε μὲ
 τὸ μόνιππο καὶ ἔμεις ἐπεριμέναμε

τὴν ἐπάνοδό του, πίνοντας καφέδες τοὺς ὁποίους ἐγὼ παρεσκευάζα μὲ τὸ κυνηγετικὸ καμινέτο ποὺ ποτὲ δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὴν τσάντα μου. Μετὰ μίαν περίπου ὥρα καταφθάνει ὁ Γιώργης, ἀσθμαίνων φέρων εἰς τὸν ὄμιον τοῦ ἑνα πελώριον καθρέφτην, τῆς ντουλάπας τοῦ Ζαγοραίου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν προηγουμένη ξεχαρβαλωθῆ. Ἴδου τί εἶχε συμβῆ: "Ὅταν τὴν προηγουμένην ἡμέρα ἐξεχαρβαλώθηκε ἡ ντουλάπα τοῦ Ζαγοραίου ὁ μακαρίτης ὁ Βασιλάκης εἶπε στὴ μάνα του, ὅτι θὰ ἀπέστειλε τὸ παιδί τοῦ καταστήματος καθρεφτοποιῖας τοῦ φίλου μας Ἀλέκου Καραντζᾶ, νὰ πάρῃ τὸν καθρέφτη γιὰ νὰ τὸν ἐπισκευάσουν. "Ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ζαγοραίου ὁ Γιώργης καὶ ἐζήτησε τὸν καθρέφτη ἢ γρηᾷ μάνα τοῦ Βασιλάκη, ἐνόμισε πῶς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας καὶ τοῦ τὸν παρέδωσε. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὲ στὸ χωριό του γιὰ κυνήγια σταρίθρας, ἐφόρτωσε εἰς τὸ μόνιππο τὸν πελώριον καθρέφτη καὶ μᾶς τὸν ἐκουβάλησε εἰς τὸ χωράφι, γιὰ νὰ κυνηγήσουμε μὲ αὐτὸν σταρίθρες. Τὸν ὑπεδέχθημεν μὲ γέλοια, μὲ φωνές καὶ μὲ βλαστήμιες καὶ ἀφοῦ ἐβρίσαμε καὶ τὸν ἀμαξᾶ ποὺ κατὰ τὴ γνώμῃ μας σὰν Ἀθηναῖος ὄφειλε νὰ γνωρίζῃ μὲ τί καθρέφτη κυνηγιῶνται οἱ σταρίθρες καὶ ἐπαμένως νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ νὰ μεταφερθῇ εἰς τὰ χωράφια ὁ πελώριος καθρέφτης τοῦ Ζαγοραίου, ἐστείλαμε μὲ τὸ μόνιππο, Γιώργη καὶ καθρέφτη εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ζαγοραίου καὶ ἡμεῖς ἐπιστρέψαμεν μὲ τὸ τράμ τῆς Κολοκυθοῦς. Τὴν ἐπομένην διηγηθήκαμε τὸ πάθημα εἰς ἕνα δυὸ φίλους. Αὐτοὶ τὸ ἐσφύριξαν εἰς τὸν χαριολόγον λογογράφον Κονδυλάκη καὶ ἐκεῖνος μᾶς ἐσκάρωσε ἕνα σπαρταριστὸ χρονογράφημα εἰς τὸ «Ἐμπρός», μὲ τὸ ὁποῖον ἐχαντόκωσε, κυριολεκτικῶς, τὴν κυνηγετικὴν μᾶς ὑπόληψιν. Καὶ δὲν ἔγραψε, βέβαια, εἰς τὸ χρονογράφημά του τὰ ὀνόμα-

τά μας, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ γνωσθῆ μεταξύ τῶν κυνηγῶν, ὅτι ἡμεῖς οἱ τρεῖς εἴμεθα οἱ ἥρωες τοῦ χρονογραφήματος τοῦ Κονδυλάκη. Ἐπειτα, ὁ ἀθεόφοβος, δὲν περιέγραψε τὸ ἐπεισόδιον, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη, ἀλλὰ παρέστησε τοὺς ἥρωάς του σὰν τρεῖς πρωτοπείρους κυνηγούς, ποὺ μὴ γνωρίζοντες τί εἶδους καθρέφτης εἶταν ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖον ἐκυνηγοῦσαν τὶς σταρίθρες, ἐκουβάλησαν ἕνα πελώριον καθρέφτην εἰς τὸ Περιστερί καὶ ἀφοῦ τὸν ἐξάπλωσαν μέσα εἰς ἕνα χωράφι, ἐπερίμεναν γύρω του μὲ τὰ τουφέκια στὰ χέρια, γιὰ νὰ σκοτώσουν τὶς σταρίθρες, ποὺ θὰ ἤρχοντο νὰ καθρεφισθοῦν εἰς αὐτόν.

Γιὰ καιρὸ στὰ καφεενεδάκια ποὺ μαζεύουνται τὸ βραδάκι οἱ κυνηγοὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ διηγοῦνται κατορθώματα, ψευτιές καὶ κυνηγετικὰ ἐπεισόδια, ἐγελοῦσαν καὶ ἐχαριτολογοῦσαν εἰς βάρος μας. Ἐχουν περάσει ἔκτοτε 24 χρόνια καὶ οἱ παλαιοὶ κύνηγοι ἀκόμη δὲν ἐλησμόνησαν τὸ πάθημά μας ἐκεῖνο. Ὅταν ἐσχάτως ἀπηγορεύθη τὸ κυνήγι τῆς σταρίθρας καὶ συνήντησά ἕνα παλαιὸν φίλον κυνηγὸν καὶ ἀφοῦ μὲ ἐρώτησε ἐὰν εἶχα μάθει τίποτα σχετικὸν μὲ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ κυνηγίου τῆς σταρίθρας μοῦ προσέθεσε: Μωρέ, δὲ μοῦ λές, στὴ ζωὴ σου Γιατρέ, ἐσώθη τότε ἐκεῖνος ὁ καθρέφτης τῆς ντουλάπας, ἢ ἦταν ἀλήθεια ἐκεῖνο ποὺ ἔγραψε ὁ Κονδυλάκης πῶς ἕνας ἀπὸ σᾶς, καὶ καθὼς φαντάζομαι ὁ Λοβέρδος, ποὺ ἦτο καὶ ὁ κενότροπος, μὲ μιά του τουφεκιά ἀπὸ τὴν ἀποκώση σταρίθρας ἐσκοτώσε τὸν καθρέφτη;

PIX. ΛΙΒΑΘΥΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ ΣΤΗΝ ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΑ

'Εντυπωσιακές γραμμές τῆς συνεργάτιδός μας δίδος Νιόνιας Χρ. Εὐαγγελάτου.

Πρωτῶ, τὴν ὥρα πού ὁ ἥλιος μὲ χαρὰ ἐπρόβαλε στὴ Μαγιάτικη ἡσυχὴ ἡμέρα, ὁ «Παναγῆς», τὸ καλοθάλασσο Κεφαλλωνίτικο βαπόρι, πού ἐκτελεῖ τακτικὰ τὴ συγκοινωνία Πειραιῶς - Μεσολογγίου - Κεφαλλωνιάς, μὲ τὸν θαυμάσιο πλοίαρχο καὶ

Ἡ θάλασσα ἡσυχὴ καὶ πιὸ ἡσυχώτερη στὰ Κάκκαβα, πού ἀντικρίζουν τὸ Σχοινάρι, τὸ γνωστὸ γιὰ τὴν αἰώνια ἀνησυχία του, πού ταράσσει τὸν ἐπιβάτη καὶ τοῦ μεγαλύτερου ἐπιβατικοῦ τῆς ἀκτοπλοΐας μας.

Ἀπὸ τὴ μύτη αὐτῆ τῆς Κεφαλλωνιάς ἀρχίζει τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν κόσμον πού φέρνει ὁ «Παναγῆς». Οἱ Μεσολογγίτες πού κατὰγονται ἀπὸ τὴ Κεφαλλωνιά ὀνομαζοῦν τὰ χωριά, πού εἶναι ἀπλωμένα στὰ πόδια τοῦ Μεγάλου Βουνοῦ, ἐνῶ χίλιοι καθρέπτες ἀπὸ παράθυρα καὶ ταράτσες τῶν μεγάλων σπιτιῶν ρίχνουν τὸ ἀντίλιασμά τους στὸ πέρασμά τοῦ «Παναγῆ» γιὰ χαιρετισμό, ἐνῶ μακρυσμένοι ἤχοι ἀπὸ καμπάνες δείχνουν τὴ χαρὰ τοῦ ξεβγενισμένου κόσμου, πού πᾶμε ἀπὸ κοντὰ νὰ τὸν γνωρίσουμε, μαζί μὲ τὶς ἀπειράριθμες ὀμορφίες, πού τοῦ ἐχάρισε ἡ φύσις, κοντὰ σὲ ἐκτάσεις ἀδενδρες καὶ πετροκαλυμένες.

Παραπλέουμε τὸ Δία. Τὸ νησάκι αὐτὸ τὸ χαριτωμένο μὲ τὸ ἐρημοκλήσι του καὶ οἱ Μηνιές, μᾶς χαιρετίζουν ἐγκαρδιώτερα στὸ πέρασμα μας. Εἶναι τὸ χωριὸ τῆς καπετανίσσας τοῦ «Παναγῆ», Κεφαλλωνίτισσας γεμάτης χάρι πνεύματος καὶ ὀμορφιάς. Ἀπέναντί μας οἱ Βαρδιάνοι μὲ τὸ φάρο τους καὶ τὸ «μικρὸ Παρίσι» - τὸ Ληξοῦρι - στὸ βάθος προβάλλει μὲ τὴν μεγαλοπρέπειά του.

Τὸ ἡσυχονοῦ τῆς Κεφαλλωνιάς, μ' ὅλη τὴν ἀρχοντικὴ ὑπερφάνεια, μὲ κόσμιο κοσμηγυρισμένο, πού ἔχει ἀνεπτυγμένο τὸ αἶσθημα τῆς φιλοξενίας στὸν ὑψηλότερο στα-

Ἡ συνεργάτις μας Δις Νιόνια Χρ. Εὐαγγελάτου εἰς τὸν ρόλον τῆς Χαίδως εἰς τὸ δρᾶμα «Ἡ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου».

τόσο εὐγενικὸ καὶ περιποιητικὸ κ. Γεράσιμο Φωκᾶ, - ἀπὸ τὰ Φωκᾶτα, - σήκανε ἄγκυρα ἀπὸ τὸ λιμάνι μας καὶ φορτωμένο μὲ κόσμο ἐκλεκτὸ Μεσολογγίτικο ἐπλώρησε πρὸς τὴν Κεφαλλωνιά, τὴν ὀμορφὴ νύμφη τοῦ Ἴονίου Πελάγους.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ
 ΑΡΧΙΒΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

θμό, μὰς δέχεται στὸ Ἴαργουστὸλί με μιὰ ἐγκάρδιο, ἀπερίγραπτη ὑποδοχή.

Στὴν ἀποβάθρα ὁ Νομάρχης κ. Γ. Χ. Γεωργίου, Πατρὶνὸ ἀρχοντόπουλο, δεξι χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἐλευθεροφρόνων, καὶ φίλος τοῦ ἀ-

χνει με τὴ δύναμή του πόσο μεγάλη καὶ δυνατὴ εἶναι ἡ Χριστιανικὴ πίστις.

Τὰ αὐτοκίνητα ποὺ κάνουν τὶς διαδρομὲς αὐτὲς ὅλα εἶναι καλὰ. Ἄλλὰ καὶ οἱ ὁδηγοὶ τοὺς ἔχουν ψυχῆς εὐγένεια, ὅπως καὶ οἱ βαρκάρη-

Οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὴν παράστασιν τῆς «ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου»

φοσιωμένος καὶ ἐκλεκτός, ὁ Δήμαρχος κ. Γεράκης, φυσιογνωμία πολιτικὴ ἀπ' τὶς καλύτερες, οἱ κ. κ. Φορέστης, Ἀντύπας, Πετρόπουλος τῆς Τουριστικῆς Ἐπιτροπῆς ποὺ ἐδρεύει στὴν Ἀθήνα ὑπὸ τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λεωνίδα Χοῖδα, γιὰ τὸν ὅποιον τόσα καλὰ λόγια ἔχω ἀκούσει γιὰ τὴ δράσι του καὶ τὸ ὠραῖο ἔργο του. Κοντὰ σ' αὐτοὺς κόσμος πολὺς, κοπέλλες ὄμορφες με ἀνθοδέσμη γιὰ τὸν Δήμαρχο τοῦ τόπου μας καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ με ὠραῖο ἐμβατήριο μὰς ὑποδέχονται. Γιὰ λίγες στιγμὲς τακτοποιούμεθα στὰ ξενοδοχεῖα καὶ ἀμέσως ὅλοι ξεκινᾶμε γιὰ τὸ μοναστήρι τῶν Ὁμαλῶν ὅπου τὸ Ἅγιον Λείψανο τοῦ Προστάτου τῆς Κεφαλληνίας Ἁγίου Γερασίμου, ὑψώνει στὶς ψυχὰς μας τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα καὶ μὰς δεί-

δες τοῦ Ἰαργουστολίου καὶ οἱ ξενόδοχοι ὕπνου καὶ φαγητοῦ πολιτισμό. Ἡ ἰδικὴ μας συντροφιά ἀνέβηκε στὸν Ἅγιο με τὸ ἰδιόκτητο αὐτοκίνητο τοῦ κ. Διον. Μιχαλιτσάνου, ποὺ τὸ ὠδηγοῦσε ὁ ἴδιος καὶ με τὶς πολυτιμες πληροφορίες του, καὶ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Γ. Φωκᾶ μάθαμε με θαυμασμό τόσα πολλὰ πράγματα γιὰ τὴ πρόοδο κάθε χωριοῦ τῆς Λειβαθοῦς καὶ γιὰ τὴν ἐξέλιξι τῶν καλῶν χωριανῶν τους, ποὺ τιμοῦν στὸν κόσμο ὅλο, τὸ Κεφαλονίτικο καὶ τὸ Ἑλληνικὸ ὄνομα, με τὴν τίμια καὶ μεγαλοουργὸ δράσι τοῦ **ΚΩΒΑΤΕΙΟΣ**

Ἐπίσης τὸ ἀπόγευμα ἰστορήθη πεδὸς τοῦ «Μαίελας» ἄς μεταχειρισθῶ τὴν παραφθορὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἄγγλου Ἄρμωστοῦ - ἔγινε ἡ συνάντησις τοῦ Παγκεφαλληνιακοῦ

Άνω : Ο Νομάρχης κ. Γεωργίου ἐν μέσῳ τῶν Δημάρχων Μεσολογγίου κ. Χρ. Εὐαγγελάτου καὶ Ἀργοστολίου κ. Κ. Γεράκη. **Κάτω :** Ὁ Δήμαρχος Μεσολογγίου καταθέτων στέφανον εἰς τὴν στήλην τῶν πεσόντων.

καὶ τῆς Μεσολογγίτικης ομάδος. Ἐπαιξαν καὶ αἱ δύο θαυμάσια. Ἡ τύχη εὐνόησε τοὺς δικούς μας καὶ ὁ Δήμαρχος Ἀργοστολίου κ. Γεράκης τοὺς ἐβράβευσε μὲ ἀσημένιο Κύπελλο.

Στὸ γήπεδο κόσμος. Κυρίες καὶ Κύριοι. Νὰ σημειώσω ὄνόματά; Δὲν θὰ χωροῦσε ὁ χῶρος τὸν ὁποῖον τόσο εὐγενικά μου παραχωροῦν τὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα» γιὰ νὰ περιγράψω ὅτι εἶδα στὸ ὄμορφο αὐτὸ ταξίδι τῆς Κεφαλλονιάς. Ἄλλὰ τί σημασίαν ἔχουν τὰ ὀνόματα ὅταν γενικά ἔχω νὰ πῶ : πῶς τὸ σύνολο καθρεφτίζει σ' ὅλα, ἀνωτερότητα. Γιὰ τὸ γυναικεῖο φύλο, ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ μονάχα νὰ σημειώσω μαζί μὲ ὅτι μπορεῖ καλύτερο νὰ γραφῆ καὶ τὸ θαυμασμό μου.

Τὸ ροῦρπο, ὅταν τέλειωσε τὸ ποδόσφαιρο, ὁ Δήμαρχος κ. Γεράκης μὲ τὸ Δημοτικὸ του Συμβούλιο ἔκαμε ἐπίσημο δεξίωσι στὸ συνάδελφό του, τοῦ Μεσολογγίου, καὶ σ' ὅλους τοὺς ἐκδρομεῖς. Τὸ Δημαρχεῖο στεγάζεται στὴν Ἀνατολικὴ πλευ-

ρὰ τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου καὶ τὸ κατέλαβε παλληκαρίσια ὁ κ. Γεράκης.

Στὴ δεξίωσι ὁ Νομάρχης κ. Γεωργίου, ὁ Διευτὴς τῆς Νομαρχίας κ. Θεοδωράκης, Κυρίες καὶ Κύριοι, καὶ γέρων σεβαστὸς μέσα στὸ μπουκέτο

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
 ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΗ

ἐκεῖνο τοῦ καλοῦ Ἀργοστολιώτικου κόσμου, ὁ γυιὸς τοῦ ποιητοῦ καὶ φιλόσοφου Ἀνδρέα Λασκαράτου, ὁ κ. Λασκαράτος, προσήλθε γιὰ νὰ χαιρέτιση καὶ ἀκούσῃ τὸ Δήμαρχο τοῦ Μεσολογγίου.

Καὶ στὴν ὥρα αὐτὴ δεξιῶσι ἀντηλλάγησαν συγκινητικοὶ χαιρετισμοί. Ὁ κ. Γεράκης χαιρέτισε μὲ ἕνα ἀριστουργηματικὸ λόγιο τὸν Μεσολογγίτη συνάδελφο του, καὶ τοὺς ἐκδρομεῖς καὶ θυμήθηκε παλιῆς του ἡμέρας, ποὺ πέρασε στὸ Μεσολόγγι στὴν στρατιωτικὴ του θητεία. Στὸ λόγιο τοῦ ἀπήντησε ὁ Δήμαρχος τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἐσημείωσε μὲ ὑπερῆφάνεια πῶς πάντα θυμᾶται πῶς κατάγεται ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά, ποὺ ἔχει τόσα παιδιὰ τῆς ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς δημιουργίας τοῦ Μεσολογγίου στὸν τόπο μᾶς.

Τὸ βράδυ, στὸ θερινὸ θέατρο, ἀνεβάσαμε τὴν «Ἐξοδο τοῦ Μεσολογγίου»,* καὶ αἰσθανθήκαμε χαρὰ καὶ ὑπερῆφάνεια γιὰ τὴν ἐκδήλωσι τοῦ κόσμου, τοῦ τόσο πολλοῦ, ποὺ μὲ ἐνθουσιασμό ἐχειροκρότησε καὶ γιὰ τὰ λουλούδια ποὺ μᾶς ἔστειλε.

Τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς πρὶν φύγουμε ἀφήσαμε τὸ στεφάνι τοῦ θαυμασμοῦ μᾶς στὴ στήλη τῶν πεσόντων ποὺ ὑφύεται στὸ κήπο τοῦ Νάπιερ, καὶ διὰ τοῦ Δημάρχου μᾶς καταθέσαμε τὸ φόρο τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἥρωας τῶν μεγάλων ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων.

Καὶ μὲ τὸ καθήκον αὐτὸ ἐκτελεσμένο ὁ «Παναγῆς» μᾶς ἔφερε στὸ Ληξοῦρι, ὅπου οἱ καμπάνες, οἱ κανονιὲς ἢ μουσικὴ καὶ ἡ κραυγάζουσα μυρμηκία τοῦ κόσμου στὴ παραλία καὶ τὰ ἀμέτρητα βενζινόπλοια ποὺ μᾶς ἐκύκλωσαν μᾶς ἐνεθουσίασαν πάρα πολὺ μὲ τὴν μεγάλη ἐκείνη τιμὴ καὶ ἐγκαρδιότητα.

Στὸν «Παναγῆ» ἀνέβηκαν καὶ ἐ-

χαιρέτισαν τὸν Δήμαρχόν μᾶς ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Ἰατρός κ. Γ. Ἰακωβάτος μὲ ὄλο του τὸ Κοινοτικὸ Συμβούλιο καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατάθεσι τοῦ στεφάνου μᾶς στὴ στήλη τῶν πεσόντων καὶ τὴ δεξιῶσι στὸ Κοινοτικὸ κατάστημα ποὺ μίλησε ὁ Δικηγόρος καὶ Κοινοτικὸς Σύμβουλος κ. Ι. Φαρακλός, ὁ Δήμαρχος τοῦ Μεσολογγίου ἐξεδήλωσε ὅλη τὴ Ληξουριώτικη ὑπερῆφάνειά του, σὲ δυὸ λόγους του, στὴ κατάθεσι τοῦ στεφάνου καὶ ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ Κοινοταρχείου.

Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ περιγραφῆ ὅτι ἔγινε στὸ Ληξοῦρι. Ὁ ἐνθουσιασμός Ληξουριωτῶν καὶ ἐκδρομῶν ἔφθασε στὸ κορυφῶμα καὶ ἔπειτα ἀπὸ τόσα εἶδη ἀναφυκτικῶν ποὺ μᾶς προσεφέρθησαν εἰς τὸ Κοινοτικὸν κατάστημα καὶ τίς τόσες περιποιήσεις ποὺ μᾶς ἔκαμεν ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Ἰακωβάτος, οἱ σύμβουλοι κ. κ. Θάνος Λιναρδάτος, Δαμουλιάνος, Φαρακλός κ.λ.π. ἐν διαδηλώσει πραγματικῆ προπορευομένης τῆς μουσικῆς, γυρίσαμε στὴ παραλία καὶ ἐπιβιβαστήκαμε στὰ βενζινόπλοια γιὰ νὰ ἀνεβοῦμε στὸ σηματοστόλιστο «Παναγῆ», ἐνῶ οἱ καμπάνες ὄλων τῶν Ληξουριώτικων ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν χαρμόσυνα, γιὰ νὰ μᾶς ἀποχαιρέτισουν.

Ὁ «Παναγῆς» κυκλωμένος ἀπὸ τὰ βενζινόπλοια, γιομάτα Ληξουριώτικο κόσμον ποὺ πετοῦσε τὰ καπέλλα του ἀπὸ ἐνθουσιασμό, σήκωσε τὴν ἄγκυρά του καὶ μὲ σφυρίγματα χαιρετισμοῦ, σιγὰ σιγὰ ἄνοιξε τὸ δρόμο του γιὰ τὴ Ζάκυνθο, ὅπου νῆαι μᾶς περίμεναν ὑποδοχῆς καὶ φιλόξενα αἰσθήματα.

Τὸ ταξίδι αὐτὸ στὴ Κεφαλλονιά, ποὺ τόσο τὴν θαύμασαν οἱ Μεσολογγίτες θὰ μᾶς μείνῃ ἀλησμόνητο καὶ ἡ θεατρικὴ μᾶς παραστάσι ἀπέδωσε ἀρκετὰ ἰκανοποιητικὰ εἰσπράξεις γιὰ νὰ ἀποτελέσουν τὴν βᾶσι τῆς δαπάνης, ποὺ θὰ χρειασθῆ γιὰ τὴν ἀνέγερσι τῆς προτομῆς τοῦ Κωνσταντίνου Μεταξᾶ, πρώτου Δι-

* Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς συνεργατιδῶς μᾶς πρᾶγμα ποὺ ἀπὸ μετριοφροσύνη δὲν ἀναφέρει. Σημ. «Κεφ. Νέων».

Ἱστορία τῆς Κεφαλληνίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν ᾧ δὲ χρόνῳ ὁ Ἀμφιτροῦν ἐπολέμει ἐν Κεφαλληνία, ἥτις τότε ἐκαλεῖτο Σάμη, Κεφάλυς τις ἀνὴρ μεγαλεπήβολος φονεύσας ἀκουσίως τὴν σύζυγόν του Πρόκριν ἐν Ἀθήναις, ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων καὶ πατρὸς τῆς Πρόκριδος, νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἐλθὼν ἠτήσατο ἄσυλον παρὰ τῷ Ἀμφιτροῦνι, οὗτος δὲ ἐλεῶν αὐτὸν ὑπεδέξατο καὶ ἄρχοντα Κεφαλληνίας κατέστησε. Δηϊονεύς, υἱὸς τοῦ Κεφάλου, διαδεξάμενος τὸν πατέρα ἐν τῇ ἀρχῇ εἰς μνήμην τούτου Κεφαλληνίαν ὠνόμασε τὴν νῆσον, ἥτις καὶ Τετραπόλις ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῶν τεσσάρων ἐν αὐτῇ πόλεων ἢ φυλῶν, ὧν οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Παλῆς, Κράνιοι, Σαμαιοὶ, Προνναῖοι, ὡς βεβαιοῦσιν ὁ Θουκυδίδης καὶ τὰ ἀρχαῖα τῆς νήσου νομίσματα.

Οἱ τοῦ Κεφάλου ἀπόγονοι φαίνεται ὅτι ἤρξαν αὐτῆς ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας καὶ δέκα γενεάς. Ἐπὶ τούτων δὲ πιθανῶς συνέβη ἡ περιφημος ἀποκοία ἣν ὁ Κεφαλλὴν Ἀγκαῖος ἤγαγεν εἰς τὴν

οικητοῦ τοῦ πολιορκούμενου Μεσολογιοῦ, τὴν ὁποίαν σκέφθηκε ὡς ὑποχρέωσιν ὁ Δήμαρχος Μεσολογιοῦ. Καὶ ἔτσι μὲ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς προτομῆς τοῦ Μεταξᾶ, πού θά στηθῇ σὲ περιβλεπτο θέσιν στὸ Ἡρώμας, κοντὰ στοὺς ἀνδριάντες τοῦ Βύρωνος, τοῦ Καψάλη, τοῦ Μακρῆ τοῦ Ραζηκώτσικα καὶ τῶν τόσων ἄλλων ἡρώων πού ἐπολέμησαν στὸ Μεσολόγγι, θά ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδοῦμε τὴν Κεφαλληνιά στὸ τόπο μας, ἀνταποδίδουσιν τὴν ἐπίσκεψιν, πού τῆς κάμαμε εἰς τὰς 13 Μαΐου, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν χαρὰ ἀπὸ ὅσα κρατοῦμε στὴ θύμησίν μας γι' αὐτήν.

ΝΙΟΝΙΑ ΧΡ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

παρὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν νῆσον Σάμον, πρότερον καλουμένην Μελάμφυλλον. Ἴδου δὲ τί περὶ τούτου διδάσκει ὁ ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Συρία Ἰάμβλιχος ἐν βίῳ Πυθαγόρου. «Λέγεται ὅτι ὁ Ἀγκαῖος τὴν Σάμον ἐποικίσας, ἦτον υἱὸς τοῦ Διὸς· τὴν φήμην καὶ δόξαν ταύτην ἐπέτυχεν, ἢ διὰ τινὰ ἔκτακτον ἀξίαν του ἢ διότι ὑπερέβαινε πάντας τοὺς ἄλλους Κεφαλλῆνας κατὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν σύνεσιν. Χρησμός δὲ ἐδόθη αὐτῷ παρὰ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος νὰ συναγάγῃ ἀποικίαν ἐκ Κεφαλλήνων, Ἀρχάδων καὶ Θεσσαλῶν νὰ παραλάβῃ δὲ καὶ Ἀθηναίους, Ἐπιδουρούς καὶ Χαλκιδεῖς, καὶ γενόμενος ἀρχηγὸς καὶ ὀδηγὸς πάντων τούτων νὰ μεταβῇ καὶ οἰκίσῃ τὴν νῆσον, ἥτις διὰ τὴν εὐφορίαν τοῦ ἐδάφους καὶ διὰ τὴν θέσιν ἐκαλεῖτο Μελάμφυλλος καὶ νὰ ὀνομάσῃ αὐτὴν Σάμον ἀπὸ τῆς ἐν Κεφαλληνία Σάμης. Τεκμήριον δὲ προφανές ὅτι οἱ ἄποικοι, οἱ εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐλθόντες ἦσαν ἐκ τῶν εἰρημένων τόπων, εἶναι ὅτι οὐ μόνον αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς τιμαὶ καὶ θυσίαι μετηνέχθησαν ἐκ τῶν χωρῶν, ἐξ ὧν κατήγοντο οἱ ἄποικοι, ἀλλὰ καὶ αἱ οἰκογένειαι καὶ αἱ ἀμοιβαῖαι συγγένειαι, ἅς ποιοῦνται συνήθως οἱ Σάμιοι. Λέγουσι δὲ ὅτι ὁ Μνήσαρχος ὁ πατὴρ καὶ Ἐπιταῖς ἡ μήτηρ τοῦ Πυθαγόρου κατήγοντο ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἀγκαίου ἀρχηγέτου τῆς ρηθείσης ἀποικίας.»

Τῆς παρακειμένης νήσου Ἰθάκης ἡγεμῶν ἦτο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους Ἀρκείσιος, υἱὸς τοῦ Διὸς, ὅστις πολέμησας κατὰ τὸν πλησίον λαὸν καὶ ὑποτάξας εἰς τὸ κράτος του Ζάκυνθον καὶ Λευκάδα κατέστησε καὶ τὴν ἐν Κεφαλληνία Σάμην, ἐγγυτάτην τῇ Ἰθάκῃ καὶ πολλοὺς τόπους τῆς Ἀκαρνανίας. Ὁ Ἀρκείσιος ταῦτα πάντα κατέλιπεν εἰς τὸν υἱὸν του Λαέρτιον, οὗτος δὲ εἰς τὸν Ὀδυσσεᾶ τὸν μετὰ τῶν

ἄλλων Ἑλλήνων ἠρώων μετασχόντα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐν ᾧ εἶποντο αὐτῷ δώδεκα νῆες μιλοπαρήγοι (Ἰλ. Β' 637). Κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν συγγραφέων ὁ Ὀδυσσεὺς ἦρχε πάσης τῆς Κεφαλληνίας, διότι μετέβη εἰς τὴν Ἴλιον «ἄγων Κεφαλλῆνας μεγαθύμους» Ἀλλὰ Κεφαλλῆνες τότε ἐκαλοῦντο καὶ οἱ Ζακύνθιοι, οἱ Λευκάδιοι, οἱ Ἰθακήσιοι καὶ οἱ Ἀχαρνᾶνες, πάντες ὑπακούοντες τῷ Ὀδυσσεῖ (Στραβ. 1). Διὰ τοῦτου φρονῶ ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν κατεῖχεν ἐν Κεφαλληνίᾳ εἰμὴ μόνον τὴν πόλιν τῆς Σάμης ἢ τὸ πολὺ, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς νήσου ὅπερ κεῖται ἀντικρὺ τῆς Ἰθάκης. Καὶ ἰδοὺ οἱ λόγοι ὅς ἐπάγω πρὸς ὑποστήριξιν τούτου.

Διότι ὁ Ὀμηρος καταλέγων τὰς τῷ Ὀδυσσεῖ ὑποκειμένας πόλεις, ἐν αἷς καὶ τὴν Σάμην, οὐδευμίαν μνειάν ποιῆται τῶν λοιπῶν πόλεων τῆς Κεφαλληνίας, αἵτινες θὰ ὑπῆρχον τότε, καὶ μάλιστα οἱ Κράνιοι ὄν τὰ κυκλώπεια τείχη ἐμφαίνουσιν ἔτι καὶ νῦν ἀρχαιοσύνη ἀπωτέραν ἢ τὰ τῆς Σάμης. Διότι ὁ Ὀμηρος τίθησι τὸ Δουλίχιον καὶ τὰς ἱεράς νήσους Ἐχινάδας ἀπέναντι τῆς Ἥλιδος, ὅπως εὐρίσκειται τὸ ἀπέναντι ταύτης μέρος τῆς Πάλης. Διότι ὁ Πανσανίας, οὗ τὸ κῦρος εἶναι μέγα, λέγει ἐν τῇ εἰς Ἥλιδας περιγησίᾳ του ὅτι ἐν Ἀλτιδι τῆς Ὀλυμπίας εἶδε τὸν Ἀδριάντα τοῦ Ἡλείου Τιμοπτόλιδος, υἱοῦ Λαμπίδου, ὃν ἀνήγειραν αὐτῷ οἱ Παλῆς, οἱ ἄλλοτε Δουλιχιεῖς καλούμενοι, οἵτινες ἀπετέλουν τότε τὴν τετάρτην ἐν Κεφαλληνίᾳ πόλιν. (Πανσ. ΣΤ') (16). Διότι καὶ ὁ Στράβων (17) ἀποκαλεῖ τὴν νήσον Δουλίχιον. Οὐδεὶς δὲ ἀρχαιολόγος ἢ περιγητῆς ὀρίζει ἕτερόν τι σημεῖον, ἵνα δείξῃ ὅτι ἐκεῖ ἔκειτο τὸ Δουλίχιον. (18) Τινὲς δοξάζουσιν ὅτι εἶναι ὁ σκόπελος Μέγα-νησίον, (19) ἀλλ' ἢ τὸν δυνατόν, ὁ βράχος οὗτος μετὰ τῶν πολυπληθῶν Ἐχινάδων νὰ παράσχη εἰς τὸν ἡγεμόνα Μέγητα τεσσαράκοντα μιλιάνας ναῦς, αἵτινες εἶποντο αὐτῷ εἰς Ἴλιον; (Ἰλ. Β' 638).

Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων δ' ἱεράων νήσων, αἱ ναῖοι, πέρην ἄλος, Ἥλιδος ἴαριτα,

τῶν αὐτῷ ἡγεμόνευε Μέγης ἀτάλαντος Ἀρηΐ-Φυλεΐδης, ὃν τίκετε δίφιλος ἱππότα Φυλεΐς, ὅς ποτε Δουλιχίον δ' ἀπενάσσατο πατρί χωρῶν δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινοι νῆες εἶποντο

Τὸν ἰσχυρισμὸν ἐμπεδοῖ ὁ Ὀμηρος καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἔνθα ἀριθμῶν τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης λέγει ὅτι 24 μὲν ἦσαν ἐκ Σάμης, 52 ἔξ Ἰθάκης καὶ 52 ἐκ Δουλιχίου (Ὀδυσ. Π. 247).

Ἐκ μὲν Δουλιχίου δύο καὶ πενήκοντα, κοῦροι κεκοιμένοι, ἔξ γέ δορητῆρες ἔπονται ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές δὲ καὶ εἰκοσι φῶτες ἔασιν ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἴαριτοι.

Ἐπὶ τέλους ἡ λέξις Δουλίχιον σημαίνει ἀκρωτήριον ἢ χθαμαλὴν γλῶσσαν γῆς προήκουσαν εἰς τὴν θάλασσαν, τοιοῦτον δ' εἶναι τὸ μέρος τῆς Πάλης (Ἐν) τὸ κατέναντι Ζακύνθου καὶ Ἥλιδος, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν χωρῶν τούτων πλέοντας φαίνονται τὰ ἀκρωτήρια Ἐῦ, Ἀγ. Πελαγίας καὶ Σκάλας, πρὸ τῶν τῆς Ἰθάκης καὶ τῶν Ἐχινάδων (Βαρίνου λεξικόν).

Φρονῶ, ὅτι ὁ Μέγης ἡγεμόνευεν οὐ μόνον τοῦ Δουλιχίου ἢ τῆς Πάλης, ἀλλὰ καὶ τῆς Κράνης, αἵτινες κείνται ἀμφοτέραι παρὰ τὸν λιμένα Ἀργοστολίου, διότι μόνη ἡ Πάλλη δὲν ἠδύνατο νὰ παράσχη αὐτῷ 40 ναῦς ἀλλ' αἱ δύο πόλεις ἠνωμένοι αἵτινες ἴσως κατεῖχον πᾶσαν τὴν πρὸς μεσημβρίαν ἔκτασιν τῆς νήσου, ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ τὰς χορηγήσωσιν, ἀφ' οὗ σήμερον μόνη ἡ περιοχὴ Λειβαθοῦς ὑποκειμένης τὸ πάλοι εἰς τὴν Κράνην ἔχει πλείονα τῶν 150 μεγάλων ἱστιοφόρων πλοίων. Αἱ δύο δὲ πόλεις ὁμοῦ ἠδύναντο νὰ φέρωσι 52 μνηστῆρας τῇ Πηνελόπῃ. Πρὸς τοῦτοις παρατηρῶ ὅτι ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἡ Ἀθηνᾶ ὑπὸ τὸ εἶδος τοῦ Μέντου, υἱοῦ τοῦ Ἀγχιάλου καὶ ἡγήτορος τῶν Ταφίων μετέβη εἰς Ἰθάκην, ἵνα ἐποιοῦν τὸν Τηλέμαχον ν' ἀπέλυθῃ εἰς Σπάρτην καὶ εἰς Πύλον ὅπου ἤρξατο παρὰ τοῦ Νέστορος καὶ τοῦ Μεγασίου εἰδίσεις περὶ τοῦ Ὀδυσσεως. Ἡ τάφος δὲ παρὰ τινῶν συγγραφέων τοποθετεῖται ἐν Κεφαλληνίᾳ (Στέφανος περὶ τῆς πόλεως Τάφος) (20)

καὶ κατοικεῖτο ὑπὸ τῶν Τηλεβοῶν, ἐφ' ὧν ἐβασίλευεν ὁ Μέντης. Καὶ πολλοὶ δὲ συγγραφεῖς τὴν νήσον ὀνομάζουσι Τηλεβοΐδα (Τηλεβόες). Ὑπάρχει δὲ σήμερον πρὸς μεσημβρίαν τῆς νήσου μέρος ὀνομαζόμενον Ταφίος, ὅπου καὶ μοναστήριον, ἐν δὲ τῷ ὑπερκειμένῳ λόφῳ εὐρίσκονται ἀρχαῖα λείψανα, ἅπερ πιστεύω, ἔτι εἶναι τὰ τῆς παρ' Ὀμήρῳ Τάφου. Σημειῶ δέ, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ παρακειμένου χωρίου Καμινάρατα ὀμοιάζουσι πρὸς τοὺς Τηλεβόας, βάλλοντες φωνὴν μακρὰν ἀκουστήν. Ἐκ τούτων πάντων πέπεισμαι ὅτι ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ὑπῆρχον πλείονες δυναστεῖαι ἐν Κεφαλληνίᾳ, καὶ ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἤρχε μόνον τῆς Σάμης.

Πρὸ τῶν Τρωϊκῶν τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα ἦτο κληρονομικόν, ἀλλ' εἶχε περιορισμένην ἐξουσίαν. Ἐπειδὴ δὲ λίαν ἐβράδυναν νὰ ἐπανακάμψωσιν εἰς Ἑλλάδα οἱ εἰς τὴν Ἴλιον ἀπελθόντες ἠγεμόνες πλείστοι μεταβολαὶ συνέβησαν εἰς τὰ κράτη αὐτῶν, καὶ στάσεων γενομένων ἔν τισι, πολλοὶ αὐτῶν ἐξεδιώχθησαν καὶ μετέβησαν ἀλλαχοῦ. Οἱ τύραννοι οἱ μετὰ ταῦτα δεσπόσαντες τῶν πόλεων οὐδὲν ἀξιωματικόν εὐνοεῖαν διέπραξαν. Πᾶσαι αἱ ἑλληνίδες πόλεις, πλὴν τῶν ἐν Σικελίᾳ κατέλυσαν τὴν τυραννίαν τῇ βοήθειᾳ τῶν Λακεδαιμονίων (Θουκυδ. 1. 1) Ἡρακλείδης ὅμως ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Πολιτειῶν συγγραμμάτι αὐτοῦ ἱστορεῖ ὅτι: «Ἐν Κεφαλληνίᾳ Προμνήσου υἱὸς ἐκράτησε καὶ χαλεπὸς ἦν, καὶ ἐσθρᾶς πλέον δυοῖν οὐκ ἐπέτρεπεν, οὐδ' ἐν τῇ πόλει διαιτᾶσθαι πλέον ἡμερῶν δέκα τοῦ μηνός. Τὰς τε κόρας, πρὸ τοῦ γαμίσκεσθαι, αὐτὸς ἐγίνωσκεν. Ἀντήνωρ δὲ λαβὼν ξιφίδιον καὶ γυναικεῖαν ἐσθῆτα ἐνδυσάμενος εἰς τὴν κοινὴν ἀπέκτεινε· καὶ ὁ δῆμος αὐτὸν ἐτίμησε καὶ ἠγεμόνα κατέστησε, καὶ ἡ κόρη ὑπὲρ ἧς αὐτὸς εἰσῆει ἐπικλεῖς ἐγένετο» (21). Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὅτι ὁ Ὀμηρὸς ἀπὸ Τροηννίας ἔλθων εἰς Κεφαλληνίαν καὶ Ἰθάκην καὶ γοσῆσας «ἐφθάθη τοὺς ὀφθαλμούς».

Κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς τυραννίδος αἱ τέσσαρες

πόλεις κατέστησαν ἐλεύθεραι καὶ αὐτόνομοι, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἀρχαῖα νομίσματα, αἱ εὐρεθεῖσαι ἐπιγραφαὶ καὶ οἱ Ἑλληνες ἱστορικοὶ. Ἀλλὰ δυστύχημα ἀπέβη τῇ νήσῳ ἡ διαίρεσις εἰς τέσσαρας πολιτείας, αἵτινες ἤγειρον ἐδαφικὰ ζητήματα καὶ εἰς πόλεμον περιήρχοντο πρὸς ἀλλήλας. Ἐὰν ὅμως ἡ νήσος ἀπετέλει μίαν μόνην πολιτείαν, ὡς αἱ γειτνιαζούσαι, καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ πολλῶ μᾶλλον θὰ διέπρεπε καὶ εἰς τοὺς γείτονας τὰ μάλιστα σεβαστὴ καὶ φοβερὰ θὰ καθίστατο, ἐνῶ ἀπεναντίου, αἱ τέσσαρες πόλεις ἠναγκάζοντο νὰ ἐνῶνται ὅτε μὲν μετὰ τῶν θαλασσοκρατούντων Ἀθηναίων, ὅτε δὲ μετὰ τῶν ἐγγύτερον κειμένων Πελοποννησίων. Ὀλίγω μετὰ ταῦτα ἐπῆλθον οἱ Μηδικοὶ πόλεμοι ὁ δὲ Ἡρόδοτος (Βιβ. Θ') ἱστορεῖ ὅτι διακόσιοι Παλεῖς ἐκ Κεφαλληνίας (22) μετέσχον τῆς ἀξιωματικότητος ἐν Πλαταιαῖς μάχης, καθ' ἣν οἱ Ἑλληνες ἠγουμένου τοῦ Πausανίου κατενίκησαν τὸν ὑπὸ τοῦ Ξέρξου καταλειφθέντα στρατὸν ὑπὸ τὸν Μαρδόνιον. Κατὰ τοὺς μακροὺς δὲ πολέμους Σπαρτιατῶν καὶ Μεσσηνίων, ἔμπορός τις Κεφαλλῆν, οὗ τὸ ὄνομα δὲν παρεδόθη ἡμῖν, ἐπρομήθευε τὰ ἀναγκαῖα τοῖς Μεσσηνίοις καὶ ἦτο φίλος καὶ ἕκνος τοῦ ἐνδόξου Ἀριστομένους (23). Ὁ Κεφαλλῆν ἐξωγορήθη ὑπὸ τοῦ Σπαρτιατοῦ Εὐρύκλου στρατηγοῦντος σώματος Λακεδαιμονίων· ἀλλὰ δραμῶν ὁ Ἀριστομένης ἠλευθέρωσεν αὐτὸν καὶ ἔσωσε τὰ χρήματά του. (Paus. περιηγ. Μεσ.)

Οἱ Παλεῖς ὡς ἱστορεῖ ὁ Θουκ. (βιβ. Α.) ἐβοήθησαν τοὺς Κορινθίους κατὰ τῶν Κερκυραίων διὰ τεσσάρων γενῶν πρὸ τῆς κηρύξεως τοῦ μεγάλου Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ἐπολέμησαν ἐν τῇ γενομένῃ ἐν τῇ παρὰ τὴν Κέρκυραν νήσῳ Συβοτοῖς, καθ' ἣν καὶ Κορινθιοὶ καὶ Κερκυραῖοι ἔστησαν τρόπαια (24). **ΚΟΡΥΝΘΙΟΙ** ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἐπέβη ὁ μὲν ἱστορικός (Βιβ. Β') οἱ Ἀθηναῖοι ἐσπευσαν νὰ ἀποστειλωσι πρέσβεις εἰς Κέρκυραν καὶ Κεφαλληνίαν καὶ Ἀκαρνάνας καὶ Ζάκυνθον, ὁρῶντες, εἰ

σφίσι φίλια (τὰ χωρία) ταῦτα εἶη, βεβαίως περίξ τὴν Πελοπόννησον καταπολεμήσοντες». Καίτοι δὲν ἐξάγεται ὅτι οἱ Κεφαλλῆνες συνεμάχησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ὁ ἱστορικός ἀφηγείται ὅτι ὁ στόλος ἑκατὸν νεῶν Ἀθηναίων καὶ πεντήκοντα Κερκυραίων, ὧν ἑστρατήγει Καρκίνος ὁ Ξενοτίμου καὶ Πρωτέας ὁ Ἐπικλέους καὶ Σωκράτης ὁ Ἀντιγένους, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου, ἀφοῦ πολλαχοῦ ἐκάκωσαν τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν κυριεύοντες πολλὰς χώρας τῶν συμμάχων τῶν Λακεδαιμονίων, «ἐπὶ Κεφαλληνίαν τὴν νῆσον πλεύσαντες προσηγάγοντο ἄνευ μάχης». (Βιβ. Β'. 30).

Ἐκ τούτων προκύπτει ὅτι οἱ Κεφαλλῆνες ἢ ἐκηρύχθησαν οὐδέτεροι ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ, ἢ συνετάχθησαν τοῖς Λακεδαιμονίοις, πιθανώτερον δὲ ὅτι ἔμειναν οὐδέτεροι, ἀφοῦ ὁ στόλος ἐγένετο κύριος αὐτῶν ἄνευ μάχης. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶτα ἔπεμψαν τὸν Τολμίδην μετὰ 50 τριήρων, ὅστις δηώσας τὴν Λακωνικὴν ἔπλευσεν εἰς Ζάκυνθον καὶ Κεφαλληνίαν, «ἐκείνην δὲ χειρωσάμενος καὶ πάσας τὰς ἐν Κεφαλληνία πόλεις προσαγαγόμενος εἰς τὸ πέραν διέπλευσε καὶ κατήρην εἰς Ναύπακτον». (Διόδωρος 17). Ὁ Θουκυδίδης περαιτέρω λέγει ὅτι Εὐαρχος ὁ Ἀκαρνάν, σύμμαχος τῶν Πελοποννησίων ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐκ τῆς Ἀστάκου, ἧς ἐτυράννει, καὶ θέλων νὰ ἐπανέλθει πείθει τοὺς Κορινθίους νὰ τὸν βοηθήσωσι μετὰ 40 νεῶν καὶ 1500 ὀπλιτῶν, καὶ αὐτὸς οὗτος ἐμισθώσατο ἐπικούρους τινάς· οὕτω δὲ κατώρθωσε τὸν σκοπὸν του. Μετὰ τοῦτο οἱ Κορινθιοὶ στρατηγοὶ Εὐφραμίδας ὁ Ἀριστωνίου καὶ Τιμόξενος ὁ Τιμοκράτους καὶ Εὐμαχος ὁ Χρυσίδος, πειραθέντες νὰ κυριεύωσι χωρία τινὰ τῆς ἄλλης Ἀκαρνανίας ἀπέτρεχον, ἐν ᾧ δὲ ἐπανεκαμπτον εἰς τὰ οἰκεία προσωμίσθησαν εἰς Κεφαλληνίαν καὶ ἐποίησαντο ἀπόβασιν εἰς τὴν Κρανίων-γῆν· ἀλλ' οἱ Κρανιοὶ συμφωνήσαντες τοῖς Κορινθίοις νὰ παραδοθῶσι, ἠπάτησαν αὐτούς, καὶ ἀπροσδοκῆτως ἐπιτεθέντες ἐφόνευσάν τινάς ὀπλίτας καὶ τοὺς ἄλλους ἠνάγκασαν

βιαιότερον νὰ ἀποπλεύσωσιν εἰς Κόρινθον (Β' 33). Ὅτε μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ σύμμαχοι ἑκατέρων ἐποίησαντο εἰρήνην, συνεφωνήθη ἡ μὲν Πύλος κατεχομένη ὑπὸ τῶν πρώτων ν' ἀποδοθῇ τοῖς Λακεδαιμονίοις, οἱ δὲ ἐν αὐτῇ πρόσφυγες Μεσσήνιοι καὶ Λάκωνες νὰ πεμφθῶσιν εἰς Κράνην, ὅπερ καὶ ἐγένετο (Β. Ε'. (25.) (Ἀκολουλουθεῖ)

ΜΗ ΡΩΤΑΣ

Μὴ ρωτᾶς γιατί σ' ἀγάπησα
ἔτσι θάτανε... μοιραῖα,
ἀφοῦ οἱ δύστυχοι λατρεύονε
ὅλα τὰ ὄμορφα κι' ὄρῳα...

Μὴ ρωτᾶς γιατί σ' ἀγάπησα,
τὴν ἀπάντησιν ἔχουν γράψει
τὰ δυὸ μάτια σου τὰ δλόγλυκα
ποῦ ποτὲ δὲν ἔχουν κλάψει...

Μὴ ρωτᾶς γιατί σ' ἀγάπησα,
κ' εἶν' ἡ ἀπόκριση ἀπλωμένη
ἄπα στὰ κάλλη σου π' ἀνθίζουνε
μὰ ζωὴ τραγουδημένη...

Μὴ ρωτᾶς γιατί σ' ἀγάπησα,
δὲν τὸ λέν' ὅσοι ἀγαποῦνε,
γιατὶ νιώθουν ὄμορφότερη
τὴν Ἀγάπη, ὅταν σιωποῦνε...

Ρῶτα μόνον ἂν ἐσκίρτησαν
μὲ μιὰ Ἀγάπη περισσὴ
τὰ δυὸ στήθη σου γὰ' μένανε
κι' ἂν μ' ἀγάπησες κι' ἔσοι!...

Ἀργαστόλι

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΣΕΣ ΠΕΜΒΗΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ

(Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτη συλλογή
γῆ «Παράπονα τῆς Καρδιάς»

ΤΑ ΖΩΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΑΣ

Ἡ Κεφαλληνία ἀπὸ τουριστικῆς ἀπόψεως

Ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους ἀρχίζομεν τὴν δημοσίευσιν σειρᾶς ἄρθρων ὡς πρὸς τὴν ἀνάδειξιν τῆς Κεφαλληνίας εἰς Τουριστικὸν κέντρον γραφέντων ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα» παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ εἰδικοῦ περιοδικοῦ «Τουριστικὴ Ἑλλάς» καὶ «Ἑλληνικοὶ Ὅριζόντες» κ. Ὁδυσ. Ι. Μαρκέττου.

I

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐγράφησαν πολλὰ καὶ ἐλέχθησαν ἔτι περισσότερα διὰ τὸν τουρισμὸν τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος μας. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρηθῇ τὸ θέμα ἐξητλημένον ἀπαντῶ εὐχαρίστως εἰς πρόσκλησιν τοῦ νεοεκδοθέντος κομψοῦ καὶ πρὸ παντὸς κεφαλωνίτικοῦ περιοδικοῦ «Κεφαλληνιακὰ Νέα», διὰ νὰ προσθέσω καὶ ἐγὼ μερικά.

Δὲν πρόκειται βεβαίως νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰ θέλητρα καὶ τὰ τόσα ἄλλα χάρισματα τοῦ πολυαγαπημένου νησιοῦ μας, ἐφ' ὅσον ἐκεῖνοι πρὸς οὓς ἀπευθύνομαι καθ' ὃ Κεφαλλήνες, ὑποτίθεται τοῦλάχιστον, ὅτι γνωρίζουν καλὰ τὸν τόπον μας καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν παρίσταται ἀνάγκη νὰ τοὺς τὸν συστήσω, ἀλλὰ πῶς μὲ ψύχραιμον καὶ πρὸ παντὸς ἀνιδιοτελεῆ συζήτησιν θὰ δώσωμεν τὴν θετικὴν καὶ ἀπολύτως ἐξυπηρετικὴν κατεύθυνσιν τοῦ ζητήματός μας.

Πρὸ ἔτους καὶ πλέον, ἢ «Ἐλλά», εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ καταχωρήσῃ εἰς τὰς φιλοξένους στήλας τῆς ἀθριδίου μου διὰ τοῦ ὁποίου ἄφ' ἑνὸς μὲν κατέκρινον τὴν τουριστικὴν ἀδράνειαν καὶ ἀδιαφορίαν τῶν συμπατριωτῶν μας ἐφ' ἑτέρου δὲ διετινόμην, ὅτι, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τὰ δύο φυσικὰ σκέλη τοῦ τουρισμοῦ, τὰς συγ-

κοινωνίας καὶ τὰ ξενοδοχεῖα, μᾶς λείπει (χάρις εἰς τὴν Ἀγγλικὴν κατοχὴν) μόνον τὸ δεύτερον ἤτοι τὰ ξενοδοχεῖα, πρέπει ἐκεῖ νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ ὅλων μας διὰ τὴν ταχείαν ἀπόκτησιν τοιούτων συγχρονισμένων καὶ ἀναλόγων πρὸς τὴν ἔκτασιν ἣν μὲ ὀλίγην καλὴν θέλησιν δύναται εἰς προσεχὲς μέλλον νὰ λάβῃ ὁ τουρισμὸς ἐν τῇ νήσῳ μας. Πολλοὶ φρονοῦν ἴσως, ὅτι ὅταν ὀμιλοῦμεν περὶ ξενοδοχείων ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐννοοῦμεν πολυόροφα καὶ καλλημάρμαρα μέγαρα ἐφάμιλλα τῶν μεγάλων palace τῆς δύσεως καὶ Ἀμερικῆς ἢ τουλάχιστον τῆς Μεγ. Βρετανίας τῶν Ἀθηνῶν ἢ τοῦ Σέσιλ τῆς Κηφισιάς. Οὐδὲν ἀνακριβέστερον τούτου. Μόνον εἰς εὐάριθμα πολὺ μεγάλα καὶ διαρκοῦς τουριστικῆς κινήσεως κέντρα εἶναι εὐχερῆς καὶ δικαιολογημένη ἢ ἀνέγερσις καὶ λειτουργία ὑπερπολυτελῶν ξενοδοχείων. Διὰ τὸν τόπον μας ἕνα ξενοδοχειακὸν ὑπερπολυτελεῖς μέγαρον θὰ ἴτο καταδικασμένον εἰς μαρασμόν.

Ὡς ἐκ τῆς θέσεώς μου, παρακολουθῶ τὴν διεθνή ξενοδοχειακὴν κίνησιν καὶ βλέπω ὅτι ὅλα τὰ ὑπερπολυτελεῖς ξενοδοχεῖα εὐρίσκονται εἰς ἀθλίαν οἰκονομικὴν κατάστασιν· πολλὰ ἐξ αὐτῶν διέκοψαν τὴν λειτουργίαν των καὶ ἄλλα διαρυσθισθέντα καταλλήλως εἰς μικροδιαμερίσματα ἐπιπλωμένα, ἐνοικιάζονται ὡς μόνιμοι κατοικίαι. Παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτὴ ἡ ἐποχὴ τῆς σπατάλης καὶ τῶν μεγαλειῶν ἐπιδείξεων τῶν περιηγτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς οποίας οἱ μεγαλοεπιχειρηματῆαι ξενοδοχοὶ ὅλου τοῦ κόσμου

έθησαύριζον και συνηγωνίζοντο ποιός θά μεταβάλλη τὸ ξενοδοχεῖον του εἰς τὸ τελειότερον ὄνειρῶδες ἀνάκτορον.

Οἱ περιηγηταὶ σήμερον ὄλων τῶν προελεύσεων ἀνεξαιρέτως, ἀποφεύγουν τὴν πολυτέλειαν ὡς ἀνισρὰν καὶ πολυδάπανον, ζητοῦν ὅμως ὡς πρὸς τὰς ξενοδοχειακὰς ἐγκαταστάσεις, ἄνεσιν, καθαριότητα καὶ ἡσυχίαν. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι καὶ τὸ ὅτι τὰ καλὰ καὶ συγχρονισμένα τουριστικὰ ξενοδοχεῖα μεσαίας τάξεως (ὁ ὅρος μεσαίας τάξεως δὲν ἰσχύει βεβαίως διὰ τὰ Ἑλληνικὰ) τὰ συγκεντροῦντα τὰς ὡς ἄνω ἀπαραιτήτους ἐγκαταστάσεις ἐργάζονται καλῶς, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν εἰς ἣν περιήλθον τὰ ὑπερπολυτελῆ τοιαῦτα, ἐπειδὴ εἰς τοὺς τακτικούς πελάτας αὐτῶν προσετέθησαν καὶ οἱ τῶν ἄλλων.

Θὰ εὐρεθοῦν ἴσως τινὲς νὰ ἰσχυρισθοῦν, ὅτι παρερχομένης τῆς κρίσεως, θὰ ἀνακτήσουν καὶ τὰ ὑπερπολυτελῆ ξενοδοχεῖα τὴν παλαιὰν δόξαν αὐτῶν. Εἰς αὐτὸ διαφωνῶ ἐπειδὴ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀμφιβάλλω ἐὰν ὀρθῶς ἐξακολουθῶμεν νὰ χαρακτηρίζωμεν τὴν παρούσαν κατάστασιν ὡς κρίσιμον οἰκονομικῶς, εἶναι ἐλάχιστοι οἱ Κροῖσοι ἐναντι τῆς ὀλότητος τῶν περιηγητῶν, τόσοι δὲ ὀλίγοι, ὥστε ἀπεδείχθησαν ἀνεπαρκεῖς ὡς πελάται διὰ τὴν συντήρησιν τῶν πολυδαπάνων ξενοδοχειακῶν μεγάρων.

Τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ τύπου ὃν ἐνωῶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ εἶναι ἐπαρκῆ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἵνα ἰκανοποιήσουν τοὺς ξένους ἐπισκέπτας καὶ παραθεριστὰς ἐν Κεφαλληνίᾳ, θὰ δυνηθοῦν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ οἰκοδομηθοῦν εὐχερῶς καὶ συντόμως ὡς ἐκ τῆς περιορισμένης δαπάνης ἣν θὰ ἀπαιτήσουν καὶ ἀφ' ἑτέρου ὡς προσιτὰ καὶ εἰς τοὺς ἐντοπίους οὓς θὰ προσελκύουν θὰ ἐργάζονται καθ' ὅλον τὸ ἔτος καὶ συνεπῶς θὰ δύναται νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐνδεχομένην τουριστικὴν κρίσιν.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὅμως, ὅταν συζητῶμεν περὶ ξενοδοχείων ἐν Κεφαλληνίᾳ, δὲν ἐννοοῦμεν ἀλλ' οὔτε καὶ πρέπει νὰ ἐννοοῦμεν μόνον τὸ Ἀργοστόλιον ἀλλὰ ὀλόκληρον τὴν νῆσον, ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ τὰ σημεῖα ἅτινα διὰ καταλλήλου ἐνεργείας θὰ κινήσουν τὸ ζωτικὸν τουριστικὸν ἐνδιαφέρον. Καὶ συγκεκριμένως πλὴν τοῦ Ἀργοστόλιου δὲν πρέπει νὰ παραληφθῇ οὔτε τὸ Ληξούριον, οὔτε ἡ Λειβαθῶ, οὔτε ἡ Σάμη, οὔτε τὸ Φισκάρδον. Ἐκεῖ δύναται καὶ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ παρά τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὄργανισμοῦ Τουρισμοῦ καθιερωθὲν τελευταίως σύστημα τῆς μετατροπῆς εἰς ξενοδοχεῖα καταλλήλων οἰκιῶν ἢ τῆς βελτιώσεως ὑπαρχουσῶν ἤδη ξενοδοχειακῶν ἐγκαταστάσεων μὴ συγχρονισμένων.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ἐξηγήσωμεν τί ἐννοοῦμεν ξενοδοχεῖον συγχρονισμένον καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ περιγράψωμεν ἓνα τύπον ξενοδοχείων προσαρμοζόμενον πρὸς τὰς παρούσας καὶ τὰς μελλοντικὰς ἀνάγκας τῆς Κεφαλληνίας.

Ἀθῆναι, Ἰούνιος 1934

Ο. Ι. ΜΑΡΚΕΤΤΟΣ

ΑΓΙΕ ΓΕΡΑΣΙΜΕ ΜΟΥ

Ἐχω τὸ ἴδιες σου κλίσεις πιστεψέ μου

κ' ἔτσι ἐλπίζω μιὰ μέρα,

νὰ βρεθοῦμε καὶ οἱ δύο στὴν ἴδια σφαῖρα·

ρώτησε τὸ μάγερά μου,

πού γνωρίζει ποιά εἶναι τὰ φαγιά μου,

νὰ σοῦ εἰπῇ τὴ συνήθεια

πῶς κ' ἐγὼ νὰ τρώγω κολοκύθια, με μόνη διαφορά,

πού ἐπροτίμας νὰ τὴν τρῶς ὡμά.

Εἰν' ὅμως ὡμά γὰρ ἀληθεῖς πῶς καὶ ὡμά καὶ βρασμένα εἰν' κολοκύθια.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Α'. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ένας από τους κυριώτερους σκοπούς του περιοδικού μας είναι και η εμφάνιση των νέων από τις στήλες μας, με λογοτεχνικές, καλλιτεχνικές κ' επιστημονικές εργασίες τους. Το νησί μας που ανάδειξε μιὰ δλόκληρη σειρά έκλεκτων πνευματικών εργατών, τὰ τελευταία χρόνια σπάνια μᾶς παρουσιάζει νέα ταλέντα. Είναι ἀλήθεια ὅτι δὲν ὑπάρχει κι' ἓνα καθαρὰ λογοτεχνικὸ ὄργανο, ἀπ' ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ παρουσιαστοῦν τὰ ἔργα τῶν νέων. Πιστεύουμε πὼς χώρια ἀπὸ τὴν ἄλλη ὑποστήριξή μας στους νέους θὰ βοηθήσει πολὺ και ἡ προκήρυξη ἑνὸς διαγωνισμοῦ λογοτεχνικοῦ. Γι' αὐτὸ τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» ἀποφασίζουν και προκηρῶσσουν τὸν Α'. λογοτεχνικὸ διαγωνισμὸ διηγήματος με τοὺς πῖο κάτω ὄρους :

1) Μέρους στὸ διαγωνισμὸ μπορεῖ νὰ λάβη κάθε συνδρομητῆς, ἀναγνωστῆς μας και φίλος Κεφαλονίτης.

2) Τὰ διηγήματα πρέπει νᾶχουν ἂν εἶναι δυνατὸν κεφαλονίτικη ὑπόθεση.

3) Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένα και ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά τοῦ χαρτιοῦ.

4) Ένας μόνο περιορισμὸς : ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ εἶναι δημοτικῆ. Ἡ καθαρεύουσα, ἀποκλείεται.

5) Τὰ διηγήματα θ' ἀποσταλοῦν στὰ γραφεῖα μας μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου τὸ ἄργότερο. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν στὸ φύλλο τοῦ Ἀυγούστου 1934.

6) Κανένας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπογράψῃ με τ' ὄνομά του, ἀλλὰ με ψευδώνυμο. Τ' ὄνομά του θὰ τὸ κλείσῃ μέσα σ' ἓνα μικρὸ φακελάκι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο θὰ ἔχῃ γραμμένο τὸ ψευδώνυμό του. Ὁ φακέλος θ' ἀνοιχτῆ μετὰ τὴν κρίση τῆς ἐπιτροπῆς κι' εἶσι θ' ἀποφύγουμε τὰ παράπονα.

7) Θὰ δοθῆ ἓνα βραβεῖο 500 δραχ. στὸν συγγραφέα τοῦ καλλίτερου διηγήματος και δυὸ ἔπαινοι. Τὰ τρία διηγήματα πού θὰ βραβευθοῦνε θὰ δημοσιευθοῦν στὸ περιοδικὸ με τίς φωτογραφίες τῶν συγγραφέων.

Τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπῆς πού θ' ἀποτελεῖται ἀπὸ γνωστούς λόγιους και συγγραφεῖς θ' ἀναγγείλουμε σύντομα.

Α'. ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Μαζὶ με τὸ λογοτεχνικὸ διαγωνισμὸ ἀποφασίσαν τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» νὰ προκηρῶσσουν κι' ἓναν καλλιτεχνικὸ φωτογραφικὸ διαγωνισμὸ με τοὺς ἑξῆς ὄρους :

1) Κάθε συνδρομητῆς, ἀναγνώστης και φίλος μας μπορεῖ νὰ πάρῃ μέρος σ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμὸ.

2) Οἱ φωτογραφίες πρέπει νᾶναι παρμένες ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ νησιοῦ μας (ἀγροτικῆς σκηνῆς, τοπεῖα Κεφαλονίτικα, θαλασσινὴ ζωὴ, προσωπογραφίες τύπων τοῦ νησιοῦ μας κλπ.)

3) Προτιμώτερο εἶναι οἱ φωτογραφίες νᾶναι βγαλμένες σὲ χαρτὶ μᾶτ και μαῦρο χρώμα.

4) Οἱ καλλίτερες φωτογραφίες ἀπ' ὅσες λαβαῖνουμε, θὰ δημοσιευθοῦν στὸ περιοδικὸ.

5) Θὰ δοθῆ ἓνα βραβεῖο 150 δραχ.

στὴν καλλίτερη φωτογραφία και θὰ δημοσιευθῆ ἡ φωτογραφία τοῦ καλλιτέχνη πού θὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο. Ἐπίσης θὰ πάρουν ἔπαινο ἄλλες δυὸ φωτογραφίες.

6) Ἀποκλείονται ἀπὸ τὸ διαγωνισμὸ οἱ ἐπαγγελματίαι, φωτογράφοι.

Τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπῆς θ' ἀναγγείλουμε σύντομα.

Οἱ φωτογραφίες γίνονται δεκτῆς μέχρι τὰ τέλη Ἰουνίου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιεύσουμε στὸ φύλλο τοῦ Ἰουλίου. Οἱ καλλίτερες φωτογραφίες θὰ δημοσιευθοῦν με τὴ σειρά τους στὰ «Κεφ. Νέα».

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

'Από μήνα

ΑΠΟ σήμερα αρχίζει να δημοσιεύεται στα «Κεφαλληνιακά Νέα» το ρωμάντζο W 13 πού το άναγγείλαμε από τό προηγούμενο φύλλο. Η όμορφη πλοκή του, ή ζωντανή απόδοση των ήρώων του και ή τραγικότητα του άγριου ύποβρυχίου πολέμου πού τόσο ζωντανά μās περιγράφει ό κ. Δ. Μανέντης, μαζί με τόν τόσο δυνατό έρωτα πού ένώνει έναν πολεμιστή Γερμανό με μιάν ώραιά άρχοντοπούλα του νησιού μας κάνουν τό μυθιστόρημα αυτό από τά πιό καλά, πού είδαν τό φώς της δημοσιότητας τό τελευταία χρόνια στη χώρα μας. Ό συγγραφεύς μās δίνει ολοζώντανη την εικόνα του φριχτού πολέμου, μās κάνει νά ζήσουμε τις ώρες της άγωνίας κοντά στο πλήρωμα του W 13, νά χαρούμε γιατί ύστερ' από καιρό «ξαναβλέπουμε τις άγαπημένες άκτές της πατρίδας μας» και τό κυριώτερο κατορθώνει νά μās συγκινήσει βαθιά με τό μεγάλο έρωτα, γύρω από τόν όποιο πλέκεται ή υπόθεση του ρωμάντζου. Τό περιοδικό μας, θεωρεί ότι μιá από τις μεγαλύτερες έπιτυχίες του είναι και ή δημοσίευση του W 13.

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ Γραμματεύς της «Κεφαλληνιακής Τουριστικής Όργανώσεως» και διευθυντής του περιοδικού «Τουριστική Έλλάς», εκθέτει σήμερα από των σιηλών μας τους σκοπούς της νεοϊδρυθείσης όργανώσεως. Ό κ. Όδ. Μαρκέτος δέν είναι μόνο ό άνθρωπος πού σάν καλός Κεφαλονίτης ένδιαφέρεται και ποιεϊ για τόν τόπο μας, είναι και ό ειδικός για νά έχη γνώμη σχετικώς με τουριστικά ζητήματα. Γι' αυτό τό σημερινό

του άρθρο πρέπει νά προσεχθῆ από όλους άρμοδίους και μη άρμοδίους- γιατί είναι καιρός πιά τό νησί μας με τά τόσα του πλεονεχτήματα και τις τόσες εξαιρετικές όμορφίες, νά γίνει κέντρον τουριστικό. Για ένα τέτοιο πράγμα υπάρχουν όλες οι δυνατότητες. Χρειάζεται μόνο νά κινηθούν λίγο οι τοπικές άρχές και μαζί με την «Κ. Τ. Ο.» πού ή ικανότης των προσώπων πού την διοικούν έγγυώνται για τη μέλλουσα δράση της, νά προσπαθήσουν και νά κάμουν την άνάλογη έργασία, πού άποτελεσμα θάχει την αύξηση της κινήσεως των ξένων στο νησί μας,

ΚΑΙ στο προηγούμενο φύλλο έγγραψαμε για τη συνεργάτιδά μας και κόρην του Δημάρχου Μεσολογγίου Λίδα Νιόνιαν Ευαγγελάτου. Σήμερα δημοσιεύουμε την πρώτη της συνεργασία. Είναι οι έντυπώσεις της από την έκδρομή των Μεσολογγιτών στο νησί μας για την όποία έγγραψαμε στα «Κ. Ν». Καθώς εδίαβάσαμε και εις τις έφημερίδες του νησιού μας και των Πατρών, ή έκδρομή είχε πολύ μεγάλην έπιτυχία και θά είναι ευτύχημα νά γίνονται τακτικά τέτοιες έκδρομές στο νησί μας, πού ως άμεσον άποτέλεσμα θά έχουν και την ζωηροτέρα τουριστική κίνηση.

Ευχαριστούμε με τόν πλέον θερμόν τρόπον την εκλεκτή μας συνεργάτιδα, πού πάντοτε θά γράφη για τό περιοδικό μας, τό όποϊον εξησφάλισε την τακτικήν της συνεργασίαν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΟΛΟΙ όσοι έπληγαν στο Λογιστόλι για τον εορτασμό των 70 χρόνων από την ίδρυση της Επικυρήδου με την Ελλάδα έπίσημοι και άνεπίσημοι—

Σέ μήνα

ἐγύριζαν πίσω μὲ ἓνα παράπονο: ὅτι ἡ πενιχρότης τοῦ ἐφορτασμοῦ καὶ ἡ γενικὴ ἀκαταστασία ἦταν τέτοια, ὥστε καθένας ἔκανε ὅτι ἤθελε, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε οὔτε κἄν ἡ στοιχειώδης τάξις. Ἐπίσης ἐνῶ ἐγίνοντο ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους «προετοιμασία» διὰ τὸν καλύτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἐφορτασμόν, τὴν τελευταίαν στιγμήν ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶχε γίνει καμμιά ἀπολύτως προετοιμασία ὅτιν πρᾶξι, ἀλλὰ μόνο ὁτὰ χαρτιά. Δὲν γνωρίζουμε ποὺς εἶχε ἀναλάβει ὅλην αὐτὴ τὴν ἐργασία, οὔτε καὶ θέλουμε νὰ μάθουμε, πάντως ὅμως εἶναι πολλὴ λυπηρόν τὸ φαινόμενον αὐτὸ καὶ μάλιστα ὅταν ἀνυβαίνει κατὰ τὸν ἐφορτασμόν μιᾶς τόσου μεγάλης ἐπετείου καὶ ἰδιαιτέρως μπροστὰ ὁτὰ μάτια τῶν ξένων. Τὴ στιγμήν ποὺ μιλάμε γιὰ τουριστικὴ κίνησι καὶ δίνουμε ἓνα τόσο θαυμάσιο παράδειγμα ἀταξίας, δὲν πιστεύουμε νὰ εἶναι καὶ τόσο ἐυχάριστο φαινόμενον. Δὲν κατηγοροῦμε κανένα, μόνον ἐφιστοῦμε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων καὶ ὑπευθύνων γιὰ τὸ μέλλον.

Ἡ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ τῶν «Κεφαλληνιακῶν Νέων», ἐπειδὴ ἔλαβε ἀπὸ πολλοὺς γράμματα ποὺ ἄλλα μὲν ζητοῦν νὰ καθιερωθῇ τὸ περιοδικὸ τῆ δημοτικῆς γλώσσας γιὰ ὅλους τοὺς συνεργάτας του ὑποχρεωτικὴ καὶ ἄλλοι τὴν καθαρῶς, κάνει τὴν ἐξῆς δήλωσι: Τῆ στιγμήν ποὺ ἔχει πιά καθιερωθεῖ γιὰ τὰ λογοτεχνικὰ περιοδικὰ ἡ δημοτικὴ γλώσσα καὶ τὰ «Κ. Ν.» ἀκολουθοῦν αὐτὸ τὸ δρόμο, δὲν μποροῦν ὅμως μὲ κανένα τρόπο ν' ἀποκλείσουν ἐκλεκτοὺς συνεργάτας τῶν, γιατί γράφουν τὴν καθαρῶς. Αὐτὸ θάταν κάτι πάρα πάνω ἀπὸ ἀνταίρετο. Γι' αὐτὸ δίνουν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν σὲ β-

λους νὰ γράφουν ὁ καθένας ὅποια γλώσσα θέλει. Νομίζουμε πὼς σ' αὐτὸ συμφωνοῦν ὅλοι οἱ ἀναγνώστες καὶ φίλοι μας.

ΚΑΙ πάλι παρακαλοῦμε θερμοτάτα ὅλους ὅσους ἔχουν λάβει τὰ τρία πρῶτα φύλλα τοῦ περιοδικοῦ, νὰ μᾶς στείλουν τὴ συνδρομὴ τους, γιατί θὰ ξέρουν βέβαια ὅτι μιὰ ἔκδοσι ὅπως αὐτὴ τῶν «Κ. Ν.» ἔχει πολλὰ ἔξοδα. Ἐπίσης ὅσοι μποροῦν νὰ μᾶς γράφουν συνδρομητάς, ἄς τὸ κάνουν μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι ἔτσι ἐξυπηρετοῦν μιὰ κοινὴ ὑπόθεσι, ἀφοῦ οἱ ἐκδῶται δὲν βγάζουν τὸ περιοδικὸ γιὰ ἐμπορικοὺς σκοπούς, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸ νησί μας. Κάθε νέα ἐνίσχυσι θὰ διατίθεται ἀμέσως γιὰ τὴ καλλιτέρευσι τοῦ φύλλου. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ εὐχαριστοῦμε ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς μας συμπατριώτας, ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, ποὺ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς στείλουν τὴ συνδρομὴ τους καὶ νὰ μᾶς ἐγγράφουν νέους συνδρομητάς.

ΕΙΧΑΜΕ ἀναγγεῖλει μιὰ μελέτη τοῦ κ. Χαρ. Ἀντωνάτου γιὰ τὸ Λασκαράτο καὶ τὸ ἔργο του. Δυστυχῶς οἱ πολλὲς ἀσχολίες τοῦ πολυτίμου μας συνεργάτου, δὲν τοῦ ἔδωσαν ἀκόμη καιρὸ νὰ γράψῃ αὐτὴ τὴ μελέτη. Πολὺ σύντομα ὅμως θὰ δημοσιευθῇ στὸ περιοδικὸ μας καὶ θάναί πραγματικὰ μιὰ ἀμερόληπτη κριτικὴ τοῦ μεγάλου φιλοσόφου καὶ ποιητοῦ, τοῦ θὰ διαλύσῃ πολλὰς αὐταπάτες καὶ διαφωνίες γύρω ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ προσωπικότητά, ποὺ ἐδημιούργησαν κατὰ ἐποχὰς «διάφοροι» ποὺ δὲν ἤξεραν τὸ Λασκαράτο παρὰ μόνον, ἴσως, ἀπὸ τὸ ὄνομα.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Α'

Μόλις άκούστηκε πώς τό Γερμανικό καταδρομικό «Δρέσντεν» μπήκε στό λιμάνι τ' Άργοςτολιού, ό κόσμος ξεχύθηκε στην προκουμαία νά δη τό πλοίο του Κάιζερ.

“Άν έλεγαν πώς ήρτε όλος ό Άγγλικός στόλος, ζήτημα είναι άν 20 άνθρωποι θά πήγαιναν νά τον κυττάξουν. Κι' αυτό γιατί τον συνήθισαν, από τις πολλές φορές πού άράζει εκεί, σέ σημείο πού τά παιδιά ξέρουν νά σοϋ ποϋν από μακρυά ποιό είναι τό «Βασίλισσα Έλισάβετ», «Ό Σιδηρούς Δούξ» κλπ.

Μά γιά τό Γερμανικό πολεμικό άλλαζε τό πρδμμα. Πρώτη φορά έρχόταν στό λιμάνι και μάλιστα σ' εποχή—Όκτώβριος 1913—πού έγραφαν οι έφημερίδες πώς ό Γερμανικός στόλος διεκδικεί από τους Άγγλους την ύπεροπλία.

Μετά από τις συνηθισμένες επισκέψεις των έπισήμων, ό δήμος Άργοςτολιού, έδιδε χορό έπίσημο, πρός τιμήν του Γερμανικού ναυτικού, στό μεγάλο θέατρο τής πόλεως.

Έκείνο τό βράδυ, από ωρίς μαζεύτηκε ή διαλεχτότερη κοινωνία του τόπου. Κυρίες με άκριβές τουαλέττες και βαρύτιμα κοσμήματα, κορίτσια στολισμένα όσο ποτέ, οι κ.κ. πρόξενοι με τις κυρίες των, ό Νομάρχης, τό Δημοτικό Συμβούλιο και όλοι οι έξέχοντες του τόπου. Έπάνω στη

σκηνή ή μεγάλη φιλαρμονική περίμενε την έναρξη του χορού. Η πλατεία του θεάτρου είχε διακοσμηθεί όμορφα, και στο φουαγιέ έτοιμάστηκε ένας μπουφές γεμάτος με τους προκλητικότερους μεζέδες.

Στις 10 άκριβώς έφτασαν οι Γερμανοί άξιωματικοί με τον κυβερνήτη επί κεφαλής. Άμέσως ή Φιλαρμονική έπαιξε τό Γερμανικό ύμνο. Ό δήμαρχος έβγαλε τον άπαραίτητο λόγο. Ό κυβερνήτης άπάντησε ευχαριστώντας γιά τή θερμή ύποδοχή.

Η μουσική άρχισε κάποιου σιγαλό βάλς. Μά κανείς δέν άποφάσιζε νά σηκωθεί πρώτος. Έκείνη τή στιγμή φάνηκε στό διάδρομο τής πλατείας μιá άργοπορημένη με τον πατέρα της. “Όλοι γύρισαν και την κύταξαν.

Ήταν μιá έξαίσια σιλουέττα με κατάμαυρα μαλλιά, με μάτια μεγάλα όλόμαυρα, ύγρά, έκφραστικά... Τό προσωπάκι της έφώτιζε ένα γλυκύτατο χαμόγελο τόσο, πού βλέποντάς την κανείς, θυμόταν άθελα κάτι... ψεύτικες κουκλίτσες, ώραιες. Φορούσε μιá παριζιάνικη τουαλέττα χορού από λευκή βενετσιάνικη δαντέλλα και στό λαιμό ένα κολλιέ από κοράλια άληθινά. Έπάνω στους ώμους της, έπεφτε ακόμα ένα μαυρομπολερό από βελούδο μεταξωτό με πλούσιο γλάκ από γούνα ρενάρ.

Ό πατέρας της ήλιγο ήλικιωμένος, φορούσε την μεγάλη στολή του Έλληнос συνταγματάρχου...

Ένα γκαρσόνι έτρεξε, ύποκλίθη-
κε μπροστά τους και είπε :

— Όρίστε Κόντε στη θέση σας...

Καθώς διάσχισαν την πλατεία
του χοροϋ, κάτω από τις γιρλάντες
με τὰ πολύχρωμα φώτα, τὸ άργὸ
βάδισμα τῆς ώραιάς μελαχροινῆς,
ἦταν ἓνα γοητευτικὸ ὄραμα... Τὸ
κάθε βῆμα τῆς, ἓνας άρμονικός ρυθ-
μός, ἔταλάντευε τίς γραμμές του λυ-
γεροϋ τῆς κορμιοϋ. Καί ροδοπέταλα
σκορποϋσαν τὰ χαμόγελα πὺ χά-
ριζε τὸ στόμα τῆς καθὼς ἔκλινε τὸ
κεφάλι τῆς γιὰ νὰ χαιρετίση τοὺς
γνωστούς, πὺ σηκώνονταν ἀπὸ τῆ
θέση των στὸ πέρασμά τῆς. Ψίθυροι
θαυμασμοϋ ἀκούγονταν στὰ τραπε-
ζάκια, τριγύρω. Οἱ άνδρες θαύμα-
ζαν τὴν ὡμορφιά τῆς, οἱ κυρίες τὴν
τουαλέττα τῆς. Ὁ Γερμανὸς ὑπο-
πλοίαρχος ἀφοϋ κύταξε τὸ μεθυστι-
κὸ πέρασμά τῆς, ἔσκυψε στὸν κυβερ-
νήτη και τοϋ ψιθύρισε :

— Αὐτὴ θὰ εἶναι καμμιά Καρυά-
τις και εἶναι περίεργο πὼς δὲν τὴν
ἔκλεψαν οἱ Έγγλέζοι !

Ὁ πλοίαρχος χαμογέλασε εὐχα-
ριστημένος ἀπὸ τὸ πνεϋμα τοϋ ἀ-
ξιωματικοϋ του και ζήτησε πληρο-
φορίες ἀπὸ τὸ διερμηνέα του...

Ὁ διερμηνέας, ἓνας γεροντάκος,
καθηγητῆς τῆς Γερμανικῆς στὴν Έμ-
πορικὴ σχολή, ἄλλο πὺ δὲν ἤθελε.
Φημιζόνταν γιὰ λιμαδόρος...

— Έξοχώτατε, αὐτὸς εἶναι ὁ συν-
ταγματάρχης Κόντε Ἄννινος. Τὸ
Κόντε εἶναι τίτλος εὐγενείας ἀπὸ
τοὺς Ένετούς. Οἱ Ἄννινοι εἶναι
μιὰ ἀπὸ τίς εὐγενέστερες οἰκογέ-
νειες τοϋ νησιοϋ... Κι' ἀπὸ τίς πλου-
σιώτερες. Ὁ Κόντες δὲν ἔχει ἄλλο
κορίτσι ἀπὸ τὴ Φλώρα... Αὐτὴ πὺ
εἶδετε εἶναι τὸ ὡραιότερο κορίτσι
στὸν τόπο μας και συνάμα τὸ πλου-
σιώτερο... Έχει μεγάλη μόρφωση.
Έγὼ ὑπῆρξα καθηγητῆς τῆς στὰ
Γερμανικά στὴν ἀρχή. Ἀλλά, κατό-
πιν, ταξιδεύοντας, ἔμαθε νὰ μιλῇ
καλλίτερα ἀπὸ τὸ δάσκαλο... Ξέρει
ἀκόμα Γαλλικά, Ἄγγλικά και Ἰτα-
λικά. Παίζει πολὺ καλὸ πιάνο, άσχο-

λεῖται μὲ τὴ ζωγραφικὴ και τὴ φιλο-
λογία...

Ἡ μητέρα τῆς ἀπέθανε ἐδῶ και
7 χρόνια. Ταξιδεύει μαζί μὲ τὸν
πατέρα τῆς κάθε χρόνο στὴν Εὐ-
ρώπη...

Ἄ! κύριε πλοίαρχε, εἶναι ἕκτα-
κτο κορίτσι και πρὸ πάντων ἠθικό...
Νὰ ἦταν ἄλλη στὴ θέση τῆς...

Ξέχασα νὰ σὰς πῶ ἀκόμη ὅτι ὁ
Κόντες ἔχει ἓνα Πύργο ἔξοχικό, στ'
Ἄκρωτήρι τὸ Σαρακίνηκο. Πύργος
μιὰ φορά... Μεγαλεῖο... Σωστὸ φρού-
ριο Μαυριτανικό...

Τὴν πολυλογία τοϋ διερμηνέα δι-
άκοψε ὁ χορός...

Ὁ Δήμαρχος πῆρε τὴν κυρία τοϋ
Προξένου τῆς Γερμανίας κι' ἔκαμε
τὴν ἀρχή. Ὁ κυβερνήτης τὴν κυρία
Δημάρχου και ἡ σάλα γέμισε σιγά-
σιγά...

Ἡ Φλώρα Ἄννινου χόρεψε τὸν
πρῶτο χορὸ, μὲ τὸ μπαμπά τῆς. Στὸ
δεϋτερο, ἓνας Γερμανὸς ἀνθυπο-
πλοίαρχος, ὁ κόμης Ἐνριχ Φὸν Σπίς,
πλησίασε στὸ τραπεζάκι τῆς και κά-
νοντας μιὰ χαριτομένην ὑπόκλιση,
τῆς ζήτησε νὰ χορέψουν...

Ἡ Φλώρα τ' ἀπήντησε μὲ μιὰ
μελωδική φωνὴ Γερμανικά :

— Πολὺ εὐχαρίστως.

— Ὡ! μιλάτε τὴ γλῶσσα μου,
Δεσποινίς. Εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος
γι' αὐτὸ.

Σηκώθηκε. Ἐνας ποιητῆς ἄν
ἔβλεπε τὸ θαυμάσιο τόξο τοϋ
κορμιοϋ τῆς, καθὼς τανύθηκε ἀπὸ
τὸ κάθισμα, θὰ θυμόταν αὐθαίρετα
τὰ μακρύνισχα κρῖνα καθὼς τὰ βερ-
γολιγáει σιγὰ ἢ πνοὴ τῆς αὐρας.

Χόρεψαν μαζί. Ἐκεῖνος ἓνας ὡ-
ραῖος ξανθὸς μὲ μεγάλα μάτια και
ρόδινο πρόσωπο, ψηλὸς μὲ καλοδε-
μένο κορμί, ἐκεῖνη, σάν ἀρχαία θεά,
ἀντίθεση στὰ χρώματα τῆς δικῆς
του ὁμορφιάς. Ὅλοι τοὺς ἔβρισκαν
τὸ ἀρμονικότερὸ ζευγάρι τοϋ χο-
ροϋ. Ὅταν τελείωσε, τὴν ἔφερε στὸ
τραπέζι τῆς. Ἐκαμε νὰ φύγῃ ψιθυ-
ρίζοντας ἓνα εὐχαριστῶ. Ἡ Φλώρα,
τοϋ σύστησε τὸ μπαμπά τῆς. Ὁ

συνταγματάρχης, τὸν παρακάλεσε νὰ καθίση μαζί τους νὰ πάρη ἕνα ποτήρι σαμπάνια. Ἐκάθησε μὲ φανερὴ εὐχαρίστηση. Ὁ Κόντες χρησιμοποιοῦντας τὴ κόρη του γιὰ διερμηνέα, τοῦ εἶπε πὼς ἀγαπᾶ τοὺς Γερμανοὺς καὶ δὲν ξεχνᾷ ποτέ, τὴν ὑποστήριξη τοῦ Κάιζερ στὸ ζήτημα τῆς Καβάλλας...

Ὁ νέος ἀξιωματικός, εὐχαρίστησε γιὰ τὰ καλὰ λόγια του τὸν Ἑλληνα συνταγματάρχη, προσθέτοντας πὼς, εἶναι καθήκον κάθε πολιτισμένου λαοῦ, νὰ ἐνισχύση τὴν πατρίδα τοῦ ἀρχαιοτέρου πολιτισμοῦ.

Ἡ Φλώρα, μπαίνοντας στὴ συζήτηση, τοῦ εἶπε τὸ θαυμασμό της γιὰ τὴ Γερμανία, γιὰ τὸ Μόναχο ποῦ πέρασε τὸ περασμένο καλοκαίρι, γιὰ τὴν πινακοθήκη του.

— Ὡστε ἔχετε ταξιδέψει πολὺ, Δεσποινίς;

— Ναί, πάρα πολὺ. Τρελλαίνομαι γιὰ ταξίδια καὶ γιὰ μουσικὴ. Ἴδιως γιὰ τὴ δική σας μουσικὴ. Τίποτα δὲν φαντάζομαι νὰ ὑπάρχη πῶς ἀπὸ τίς συμφωνίες τοῦ Μπετόβεν. Οὔτε μπορῶ νὰ ξεχάσω τὸ Νιμπελουγκεν ποῦ ἄκουσα στὴν ὄπερα τοῦ Μονάχου.

— Σὰς θαυμάζω Δεσποινίς. Ποτέ δὲν περίμενα πὼς σ' αὐτὸ τὸ νησί ὑπάρχουν τόσο τέλειες γυναῖκες.

— Μὲ κολακεύετε κύριε ἀνθυποπλοίαρχε. Στὴν πατρίδα σας ὑπάρχουν πολὺ τελειότερες.

— Ὁχι τόσο ὠραῖες Δεσποινίς, ὅχι μὲ μάτια σὰν τὰ δικά σας.

Ἡ Φλώρα ἔκαμε νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Ἐνας ἄλλος καβαλλιέρους τὴ σήκωσε γιὰ τὴ μαζοῦρκα.

Ὁ Ἐνριχ, ἔμεινε μόνος μὲ τὸν συνταγματάρχη ποῦ δὲν ἤξερε Γερμανικά. Σκέφτηκε πὼς ἦταν κοινὸς νὰ ξαναπάη στὴν παρέα του. Χαιρέτισε τὸν Κόντε, κι' ἐτράβηξε στὸ δικό του τραπέζι.

Δὲν εἶχε πιά ὄρεξη γιὰ χορὸ. Παρακολουθοῦσε μόνο τὰ ζευγάρια

ποῦ χόρευαν μηχανικά καὶ τὸ βλέμμα του σταματοῦσε στὴ Φλώρα. Ἐνας συνάδελφός του τὸν πείραξε.

— Ἐνριχ, μοῦ φαίνεται πὼς τσιμπήθηκες. Μὰ δὲν ἔχεις ἄδικο ἀδελφέ μου. Σὰν αὐτὸ τὸ κορίτσι ὡμορφες γυναῖκες λίγες εἶδα, πολὺ λίγες.

— Ἐγὼ δὲν εἶδα καμμιά Κάρλ, τοῦπε ὁ Ἐνριχ...

Ἡ νύχτα κυλοῦσε σὲ μιὰ εὐθυμία γενική. Ὁ Ἐνριχ αἰσθανόταν τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναχορέψη τὴ Φλώρα. Φοβόταν μόνο μὴν παρεξηγηθῆ, μιὰ καὶ δὲν χόρευσε καμμιάν ἄλλη.

Ἐβλεπε νὰ τὴ σηκώνουν ἄλλοι, νὰ περνοῦν τὸ χέρι τους στὴ δακτυλιδένια της μέση καὶ ντρεπόταν γιὰ τὴ δειλία του.

Κάποια στιγμή, ποῦ ἡ Φλώρα χορεύοντας μ' ἕνα κύριο πέρασε ἀπὸ κοντά του, ὁ Ἐνριχ εἶδε τὰ μάτια της νὰ τὸν κυτᾶζουν ἐρωτηματικά...

Στὸν ἐπόμενο χορὸ τὴν ξαναπήρε αὐτός.

Ἡ Φλώρα τοῦ χαμογέλασε καθὼς σηκωνώταν.

— Μὰ τί γίνετε κύριε Σπίς, γιατί δὲν χορεύετε;

— Γιατί ἤθελα νὰ μείνω μὲ τὴ δική σας ἀνάμνηση, τῆς ψιθύρισεν αὐτός, σφίγγοντας τὸ χέρι του στὴ μέση της περισσότερο.

Δὲν τ' ἀπάντησε τίποτε. Μέσις στὴ ψυχὴ της ἔνοιωθε, ἕνα μεγάλο κενὸ πάντοτε. Πόσες ἐρωτικές ἐκδηλώσεις δὲν ἄκουσε ὡς τώρα χωρὶς νὰ τὴν συγκινήση καμμιά. Ὁνειρευόταν ἕνα μεγάλο ἔρωτα, συγκλονιστικό. Ὡ! δὲν εἶχε μωροφιλοδοξίες. Δὲν περίμενε βασιλόπουλο καὶ ἱππότες τοῦ θρόλου.

Ἡ ψυχὴ της καρτεροῦσε τὸν ἔρωτα, ἀδιάφορο ποιὸς θὰ τὸν ἔφερνε...

Κι' αὐτὸς ὁ χορὸς τελείωσε. Στὸ ἀνάμεταξύ, δὲν εἶπαν τίποτε ἄλλο. Ὁ Ἐνριχ φοβόταν πὼς ἡ Φλώρα εἶχε πειραχτεῖ ὅταν ἐσφίξε περισσότερο τὸ χέρι του στὴ μέση της... Ἡ Φλώρα περίμενε νὰ μιλήσῃ αὐτός

πρώτα. Τὴν ἔφερε στὸ τραπέζι της πάλι. Δὲν τὸν προσκάλεσαν αὐτὴ τὴ φορά νὰ καθίση... Κάνοντας μιὰν ὑπόκλιση ἔφυγε...

— Ὁραῖο παιδί εἶπε ὁ πατέρας της. "Ἐτσι ἤμουνα κι' ἐγὼ στὸν καιρὸ μου.

— Μπᾶ, ἐσύ θὰ ἦσουν ὠραιότερος μπαμπάκα, τοῦπεν ἡ Φλώρα, σκάζοντας στὰ γέλοια...

Ἡ ὥρα ἔφτασε πέντε τὸ πρωῖ, ὁ χορὸς τελείωσε καὶ σιγά-σιγά ἔφυγαν ὅλοι...

Ὁ "Ἐνριχ φεύγοντας τῆς ἔριξε ἓνα βαθὺ βλέμμα κι' ἡ Φλώρα τὸ δέχτηκε μέσα στὸ φῶς τῶν ὠραίων ματιῶν της...

Β'

Τὸ «Ντρέσντεν» τὸ πρωῖ θὰ ἔφυγε...

Ὁ κυβερνήτης, θέλοντας νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του καλλίτερα στὴν κοινωνία τοῦ Ἀργοστολιοῦ, γιὰ τὴν ἐγκάρδια ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαμε στὸ Γερμανικὸ ναυτικὸ, ἀποφάσισε νὰ δώσῃ μιὰ μικρὴ δεξίωση στὸ πλοῖο.

Οἱ προσκλήσεις ἦταν βέβαια περιορισμένες, μὰ ὁ Κόντε "Ἀννινοσ εἶχε λάβει τὴ δική του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μιὰ ἀσημένια πλημμύρα φεγγαρόφωτος ἔλουζε τὸ μεγάλο λιμάνι...

Ἡ ἀνήσυχη φθινοπωρινὴ θάλασσα, μαγεμένη λὲς κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ὠμορφὴ νύχτα, μόλις ἀφρίζε κανένα κυματάκι...

Ἡ βενζινακάτος τοῦ καταδρομικοῦ πλεύριζε στὴν προκυμαία κι' ἔπερνε τοὺς καλεσμένους.

Στὴ σκάλα του ἓνας ἀξιωματικὸς μὲ λευκὰ γάντια, ἔδινε τὸ χέρι καὶ τοὺς βοηθοῦσε ν' ἀνεβοῦν.

Ἐπάνω τοὺς περιμένε ὁ κυβερνήτης μὲ τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς καὶ τὸν ἀπαραίτητο διερμηνέα...

Ἄφου τοὺς καλοσῶριζε μπαίναν

μαζὺ ἴσια στὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν. Ἡ Φλώρα μὲ τὸν πατέρα της ἦλθαν μὲ τὴν τελευταία στράτα τῆς βενζινακάτου, συντροφιά μὲ τὸ ζεῦγος Δημάρχου.

Τὸ καρρὲ στὸ ἀναμεταξὺ εἶχε γεμίσει κόσμος. Ἡ Φλώρα, ἀφοῦ χαιρέτησε τὸν κυβερνήτη καὶ τοὺς ἄλλους, μπήκε μὲ τὴν κυρία δημάρχου μαζὶ σ' ἓνα μικρὸ καμαράκι ποὺ χρησίμευε γιὰ τουαλέττα τῶν κυριῶν...

Ἐκεῖ ἔβγαλαν τὰ παλτά τους καὶ καλωπίστηκαν λίγο...

Ἡ κυρία δημάρχου, μιὰ σεβαστὴ ἀρχόντισσα μὲ λευκὰ μαλλιά, βλέποντας τὴ Φλώρα μπροστὰ στὸ μικρὸ καθρέπτη τῆς εἶπε:

— Μὴν κυτάζεσαι, Φλώρα μου. Εἶσαι τόσο πολὺ ὠμορφη... Ἀπόψε μάλιστα εἶσαι μούρλια... Καὶ πῶς σοῦ πάει τὸ κόκκινο.

Ἀλήθεια, ἡ Φλώρα, φοροῦσε αὐτὸ τὸ βράδυ ἓνα κόκκινο φόρεμα ἀπὸ βελούρ σιφὸν μὲ μιὰ λεπτὴ μαύρη ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἡ ὁποία τελείωνε πίσω στὴ μέση σ' ἓνα μεγάλο φιόγκο...

Ἐνα διάδημα στολισμένο μὲ ἀληθινὰ διαμάντια κρατοῦσε τὸ χτένισμα τῶν μαύρων μαλλιῶν της. Στὰ γυμνὰ μπράτσα της βραχιόλια βαρύτιμα, παλαιὰ καὶ στὸ λαιμὸ της τὸ ἴδιο κοραλένιο κολλιῆ ποὺ φοροῦσε καὶ στὸν ἄλλο χορὸ.

Μαζὶ μὲ τὴ κυρία δημάρχου προχώρησαν πρὸς τοὺς ἄλλους. Σ' ὅλους φάνηκε ὠραιότερη. Οἱ Γερμανοὶ δὲν κύταζαν καμμιάν ἄλλη. Ἡ Φλώρα ρίχνοντας μιὰ ματιὰ τριγύρω δὲν εἶδε πουθενὰ τὸν "Ἐνριχ Φὸν Σπίς. Ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνου τοῦ χοροῦ—περιέργο πρᾶγμα—σκεφτόνταν πολὺ τὸν ξανθὸ ἀνθυποπλοίαρχο...

Καὶ τώρα ποὺ δὲν τὸν ἐβλεπε ἐνοιωθε μιὰ λύπη. Ἡ ἑλληνικὴ βασιλικὴ ὁμολόγησε στὸν ἑαυτὸς της, πῶς, ὁ "Ἐνριχ εἶχε πάρει στὴν καρδιά της κάποια θέση.

Ὁ χορὸς ἄρχισε... Ἡ μουσικὴ

τοῦ πλοίου, χωρίς νά φτάνη βέβαια τή φιλαρμονική τοῦ Ἀργοστολίου, ἔπαιζε καλά.

Ἡ Φλώρα χόρευε διαρκῶς γιατί οἱ ντάμες ἦσαν λίγες κι' οἱ καρβαλιέροι πολλοί.

Τῆς ἔκαμναν κοπλιμένα γιά τήν ὠμορφιά της ὄλοι... Οἱ Γερμανοί μάλιστα, μιά πού ἤξερε τή γλώσσα τους, δέν ἄφιναν ἔκφραση θαυμασμοῦ νά μὴν τῆς ποῦν...

Ὅσο χόρευε τόσο καί ἡ λύπη της δυνάμωνε...

Μά πού ἦταν λοιπὸν ὁ Ἔνριχ;

Σκέφθηκε στήν ἀρχή νά ρωτήσῃ ἕναν ἄλλον ἀξιωματικό, μὰ κατάλαβε πῶς θά παραξειόταν. Γι' αὐτὸ ἄφησε... καί κάποια στιγμή πού ἄρχιζε ἕνας χορός, προτοῦ τὴν σηκώσει κανένας, ρίχνοντας στοὺς ὤμους της τὴ μικρὴ της κάπ, γλύστρησε ἔξω στὸ κατάστρωμα...

Προχώρησε πρὸς τὴν πύμνη... Δέν εἶδε παρὰ ἕνα ναύτη νά φυλάη βάρδια. Γύρισε καί πῆγε σιτὴν πλώρη. Τὸ ἴδιο.

Ἀνέβηκε πρὸς τὴ γέφυρα...

Ἐπὶ τέλους ἐκεῖ εἶδε τὸν Ἔνριχ νά κάθεται, ἔχοντας στηριγμένα τὰ χέρια στὸ κιγκλίδωμα καί νά κυτᾶζῃ τὰ ἠλεκτρικὰ τόξα τῆς προκύμαίας... Γιὰ κακὴ του τύχη, ἀπόψε ἦταν «ἀξιωματικός τῆς ὑπηρεσίας». Τοῦ κάκου παρακάλεσε δύο συναδέλφους του νά τὸν ἀντικαταστήσουν. Ὡς καί ὁ Κάρλ ὁ πιὸ φίλος του ἀρνήθηκε πειράζοντάς τον μάλιστα.

—Ἄ! ὄλα κι' ὄλα Ἔνριχ... Ἄπόψε θά φλερτάρω ἐγὼ τὴν ὠραία μελαχροινὴ σου...

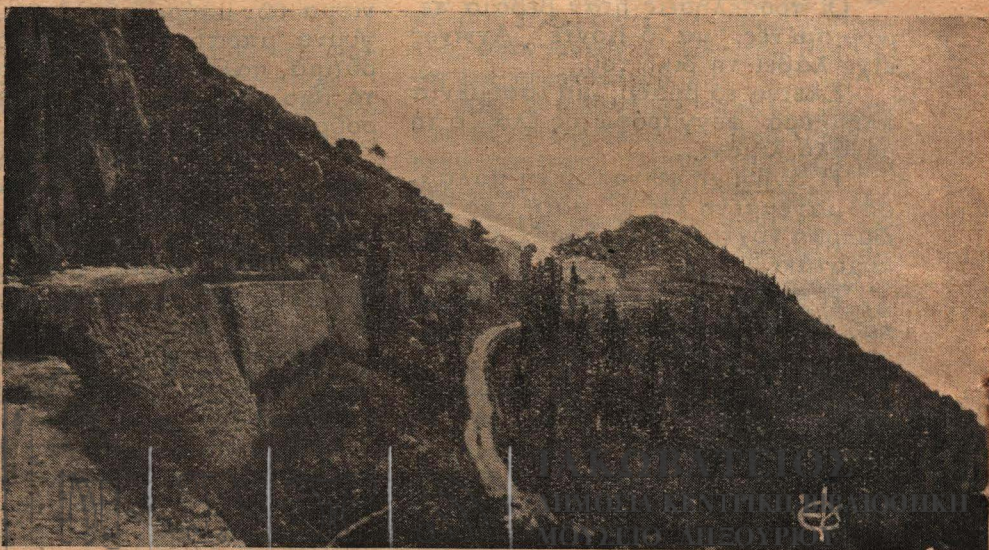
Ἡ Φλώρα πλησίασε ἀθόρυβα χωρίς νά τὴν καταλάβῃ.

—Ὡστε κύριε Φὸν Σπίς, μᾶς κάνετε ἀντικάμαρα ἀπόψε, τοῦ ψιθύρισε.

Ἐκεῖνος ἀκούγοντας τὴ μελωδικὴ φωνὴ της γύρισε ἀπότομα, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του ὀρθός, στάθηκε προσοχὴ καί φέρνοντάς τὸ χέρι στὸ πηλίκιο τῆς ἀπάντησε.

—ὦ! τί εὐτυχία... σεῖς... Ἄ, ἐ-

ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Φωτο · Ἴόνιον. Ε. Καλογεράτος. Ἀργοστόλιον.

Η ΣΟΝΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Moderato

Πρώτη φορά π' αγάπησα' κι' αὐτὴ τὸ
 [ἴδιο, πρώτη
 καὶ μὲς τὴ πρώτη ἐποχὴ
 ποῦ γλυκοκαίγεται' ἡ ψυχὴ
 ἀφ' τὴ φωτιὰ νοῦ τὴ γεννοῦν ὁ ἔρωτας
 [κι' ἡ νηότη,
 περνούσαμε βασιλικά.
 Τὰ ὄντεβοῦ μας τακτικά,
 τοτὲ δὲν ἐμαλώναμε γιὰ πράγματα
 [σπουδαῖα
 κι' οὔτε ποτὲ μᾶς τάραξε ζηλότυπος

γὼ εἶμαι ἄτυχος δεσποινίς. Ἐπόψε
 ποὺ θὰ ἔβλεπα, τὰ ὠραῖα σας μά-
 τια καὶ θὰ δοκίμαζα τὴν ὑπέρτερη
 εὐχαρίστηση νὰ χορέψω μαζὺ σας,
 ἀπόψε ἔτυχε νᾶμαι ἀξιωματικὸς τῆς
 ὑπηρεσίας. Εὐτυχῶς ποὺ ἤλθατε σεῖς
 ἐδῶ πάνω.

—Ναὶ ἤλθα νὰ σᾶς δῶ κύριε
 Ἐνριχ.

—Ἐνριχ; μὲ φωνάξατε ἀπλῶς
 Ἐνριχ; Μὰ τότε...

Τῆς ἄρπαξε τὰ χέρια μ' ἓνα πα-
 ράφορο ἐνθουσιασμό καὶ τῆς τὰ φί-
 λησε. Ἐκείνη τὸν ἄφησε, νοιώθον-
 τας ἓνα εὐχάριστο ρίγος στὴ λευκὴ
 τῆς ἐπιδερμίδα.

—Ἐπιτρέψτε μου λοιπὸν νὰ σᾶς
 λέω κι' ἐγὼ Φλώρα... Ἐπόψε μόνο...
 Αὔριο, ἀλοίμονο τό, καράβι μας
 φεύγει... Σταθῆτε ἐδῶ κοντὰ κι' ἀ-
 φῆστε με νὰ μεθύσω στὴ φλόγα τῶν
 ματιῶν σας. Πῶς μὲ κυτᾶτε τόσο
 γλυκά. Σὰν ἑσᾶς καμμιά γυναῖκα
 δὲν μίλησε στὴν ψυχὴ μου... Μὰ τι
 ὤμορφη ποὺ εἴσθε ἔτσι δᾶ κουμπι-
 σμένη στὴ γέφυρα... καὶ τὰ μαῦρα
 μισλλιά σας λούζονται στὶς ἀχτίδες
 τοῦ φεγγαριοῦ...

(Ἐπεται συνέχεια)

[ιδέα.

Σ' ἓναν κρυφὸ παράδεισο οἱ δύο μας
 [κρυμμένοι,
 τὶ ἔμορφα πώζούσαμε ... ἀπομεμακρυ-
 [σμένοι!

Ἄγάπη τέτοια στὴν καρδιά, στιγμὲς
 [μονάχα μένει!

Adagio

Τὸ προᾶμμα ἔμενε κρυφὸ κι' ἐπήγενε
 [ὠραῖα.
 ἄλλ' ὅταν μ' ἄλλες φίλες ἢ φίλη μας
 [παρεῖα,

ἐπήγενε στὴ μουσικὴ
 καὶ στοὺς χοροὺς κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
 ζημώθηκε στὴν πονηριὰ καὶ βόλτα μου
 [τὸ φέρνει
 πῶς ὅταν ἓνας ἀγαπᾶ καὶ δὲν γελᾷ...
 [τὴν πέρνει!

Μ' ἐκεῖνο τῆς τὸ π ἄ ρ σ ι μ ο ἐπάρθηκ'
 [ἡ μιλιὰ μου.

μοφάνηκε γι' ἀληθινό,
 πῶς ἔφευγ' ἀφ' τὸν οὐρανὸ
 κι' ἐπήγενα γυρεύοντας στὸν κόσμῳ τὸ
 [μπελιὰ μου!

Ἄλλὰ κι' ὁ πόνος τῆς καρδιάς ἀγιά-
 [τρευτος ἀκόμη.

Andante

Μιλῆθηκ' ὁ ποσεινητής, μιλῆθηκε κι'
 [ἡ μάννα
 τῆς συμφροῦς μου δηλαδὴ ἐσίμην' ἢ
 [καμπάνα

Τὴ νύφη τὴ κατάλευκη, τὴν ἀνθοστο-

“ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ Ν Ε Α,,
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

“Θροί δυνδρουῶν
Ἑ τ η σ ι α

Ἐσωτερικοῦ	Δρχ.	80
Ἐξωτερικοῦ	Σελ.	10
Ἀμερικῆς	Δολ.	2

Ἑ ξ ά μ η ν ο ς

Ἐσωτερικοῦ	Δρχ.	50
Ἐξωτερικοῦ	Σελ.	7
Ἀμερικῆς	Δολ.	1.50

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 5

Δι' ἀγγελίας καὶ δημοσιεύσεις ἰδιαι-
 τέρα συμφωνία.
 Γράμματα καὶ ἐμβάσματα εἰς τὴν
 διεύθυνσιν : ΠΑΝ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΝ
 Βιβλιοπωλεῖον **Α. Καραβία**
 Ἀκαδημίας 50—Ἀθῆναι

πάντα—δὲν ξέρω τὸ γιὰτί—μ' ἔτρωγε
[τὸ σαράκι !

Menuetto

Συνέβη νᾶμαστε κι' οἱ δυὸ μὲ κόσμον
[γνωρισμένοι
κι' ἀνοίξαμε τὸ σπῆτι μας ἐλεύθερα νὰ
[μπαίνη
κάθε φουστάνι τοῦ συρμοῦ κι' ἐπίσημη
[βελάδα.

Ἐχόρευ' ἡ γυναῖκα μου κι' ἐπιαν' ἐμὲ
[ζαλάδα !

Ζηλότυπος δὲν ἤμουνα ποτὲ καὶ ὄμως...
[ὄμως,
ἔμπαινα μὲς τὸ σπῆτι μου ὡς εἶδος ἀ-
[στυνόμος !

Τ' αὐτιά μου δεκατέσσερα' τὰ μάτια
[μου δεκάξη
δοῦ καὶ ψύλλος δηλαδὴ ἂν ἤθελε πε-
[τάξη
βεβαίως θὰ τὸν ἔβλεπα ! Μὰ κι' ἡ ἰδέα
[τάλι

πῶς ἡ γυναῖκα κρούβεται μὲ πονηριά
[μεγάλη,
χειρότερα μ' ἐτρέλαινε· κι' ἡσύχαζα
[μονάχα,
ὅταν τὰ μύρια κάλλη της στήν ἀγκα-
[λιά μου τάχα !

Trio

Ἄ ἔρω, πρῶν ἄσπασμὸς ἀγγέλων
[πρὸς τὰ ἄστρα,
εἶναι γὰ μὲνα σήμερα, μαμὴ, φασκιές,
[βυζάστρα,
εἶναι ἀκόμα δυστυχῶς καὶ κάτι παρα-
[πάνω,

εἶν' ὁ γιὰτρος ποὺ ἔρχεται τοῦ προ-
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΑΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τὴν ξέρω τὴ γυναῖκα μου!...Μὰ δί-
 [χωρὸς νὰ τὸ θέλω
 προσέχω μήπως καὶ βοεθῆ...στενὸ μου

[λισμένη
 μ' ὄλο ζωῆς μοσχοβολιά,
 —λὲς κι' ἦτανε πορτοκαλιά
 ἀπὸ τὸ ἴδιο τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι ποτισμένη
 μὲ θαυμασμὸ τὴν κύτταζα· κι' ἀπὰς τὸ
 [θανουασμὸ μου.
 μῶπέασε τὴν ἄλυσσο σὰ μέγλο στὸ λαι-
 [μὸ μου !

Καὶ τὸν καπνὸ τοῦ λιβανιοῦ εἶδα νὰ
[συνεπάρη,
 ὄλα τὰ μάγα ὄνειρα πῶβκεπα....παλ-
 [ληγάκι !
 Ἀρχισαν γλυκὲς ψεύτικες, δεμένες μὲ
[φαρμάκια
 ἢ πρῶτες παρατηρήσεις· τὰ πρῶτα πει-
 [σματάκια
 κι' ὅσο καὶ νὰ μὲ χαιῖδενε τ' ἀφράτο
 [τῆς χερσάκι

Ὁ κόσμος ἐπιμπάντεψε πολὺ σ' αὐτὰ
[τὸ καπέλο!
[τὰ χρόνια
καὶ πρὶν ἀκόμα παντρευτῆς, βρῖσκεσαι
[με διγγόνια!

Allegro

—Γιατὶ νὰ πᾶς στὰ μαγαζιά χωρὶς νὰ
[μὲ ρωτήσεις
—Κι' ἐσὺ γιατί τὴν χαιρετᾶς ὅταν τὴν
[ἀπαντήσεις;
—Σ' ἐκεῖνο τὸ παράθυρο δὲν θέλω νὰ
[προβαίνης.
—Μ' αὐτὲς τὶς δοῦλες δηλαδή, τί θάρ-
[ρος πὺν λαβένης!
—Μοῦ φαίνεται πὼς γλήγορα θὰ.....μ'
[ἐννοεῖς....τὸ λέω!
—Καὶ δὲν τὸ λές! Ἐσκιάχτηκα! Ἐγὼ
[γι' αὐτὰ δὲν κλαίω!

Αὐτὸς εἶν' ὁ διάλογος ποῦ μάννα καὶ
[πατέρας,
τὸν ἐπαναλαμβάνομεν τετράκις τῆς ἡ-

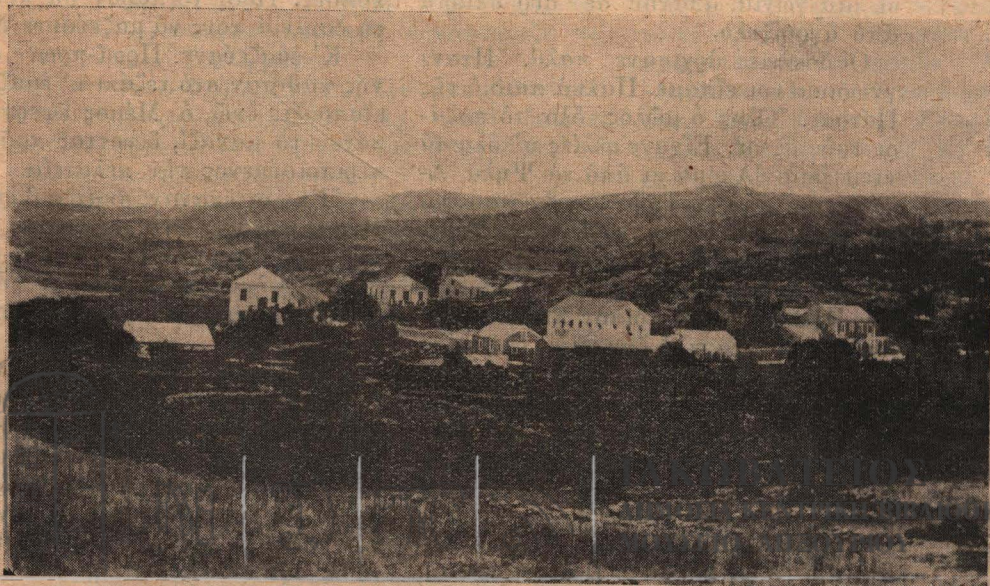
Κι' ἀπάνου στοῦ συζυγικοῦ κανγαῦ μας
[μέρας.
[τὸ μομέντο,
νάσου κι' ὁ βῆχας τοῦ παιδιοῦ σὰν ἀ-
[χοπαναμέντο

Finale

Σὲ καμαροῦλα σκοτεινὴ, κατακουρνια-
[χτισμένη,
σὲ μὰ πολτρούνα παλαιὰ κουτσή, ξεθω-
[ριασμένη,
ἐξαπλωμένος βρῖσκομαι ποῦμε συνάχω-
[μένος,
πιγμένος ἀφ' τῆ φαμελιὰ καὶ κατα-
[χρεωμένος.

Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα τ' ἤθελα νὰ
[τοῦ κάμω;
αὐτοῦ τοῦ παληομασκαρᾶ πόφεύρηκε
[τὸ γάμο.

ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Φωτο - Ἰόνιον. Ε. Καλογεράτος. Ἀργοστόλιον

ΑΠΟ ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Οἱ δύο συνεταῖροι

ΘΕΜΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ὁ Γιάννης ὁ Καλόγνωμος καὶ ὁ Μέμος ὁ Σαβόρος βέροι κ' οἱ δυὸ Κεφαλωνίτες ἀποφάσισαν ν' ἀνοίξουν συνεταιρικῶς μπακάλιο στὴν Πάτρα. Εἶχανε κάμποσα παραδάκια, ἦτανε κ' οἱ δυὸ δουλευτάδες καὶ γνωρισμένοι στὴν πιάτσα—οἱ δουλειῆς θὰ πήγαιναν καλά. Μιὰ καὶ δυὸ λοιπὸν βάζουν μπροστὰ τὸ μπακάλιο. Ἐνα μπακαλικάκι μοντέρο ποῦ ἔμοιαζε σὰν φαρμακεῖο, μὲ τὰ τζαμοτὰ του ράφια, μὲ τὶς βιτρίνες του, μὲ τὶς μόντρες τους, μὲ τὰ κουτιά του, μὲ τὰ γυαλικά του, γεμᾶτο ἀπ' ὅλα τὰ εἶδη τῆς μπακαλικῆς, τυριά, κροσιά, λάδια, μυζήθρες τῆς Κεφαλληνίας, λουκάνικα τῆς Θεσσαλίας, ἀποικιακὰ διάφορα κ' ἕνα θεώρατο βαρέλι ξεῖδι ποῦ στερεώθηκε μεγαλοπρεπῶς σὲ μιὰ γωνιά ἀπάνου σὲ δυὸ σκαριὰ ἀπὸ ἀγριόξυλο.

Οἱ δουλειῆς ἀρχίσανε καλά. Ἦτανε γνωρισμένοι εἶπαμε. Παλιὰ παιδιὰ τῆς Πάτρας. Ὁλος ὁ μῶλος, ὅλο τὸ παζάρι τοὺς ἤξερε. Εἶχανε φίλιες σ' ὅλα τὰ ντερσέκια. Ἀκόμα κ' ἀπὸ τὰ Ψηλὰ Ἀλώνια κ' ἀπὸ τὸ Τάσι κατεβαίναμε γιὰ νὰ φρονίσουμε στὸ μαγοζὶ τους. Εἶχανε πρᾶμμα καλό, διαλεχτό. Μὰ ἦτανε κ' οἱ ἴδιοι μερακλήδες καὶ γλυκοαίματοι. Ἡ δουλειὰ τὸ λοιπὸν πήγαινε ποίμα. Ντάγκι ντάγκι ἢ ζυγαριὰ ὅλη μέρα κελαιδοῦσε ζυγίζοντας τοὺς μπακαλάους καὶ τὰ μανεστρικά, τράκα-τράκα ἀντιφωνοῦσε τὸ τεζάκι ἀπὸ τὴν ἄλλη μιλάντα καθὼς δεχόντανε τὸν παρὸ τῆς πελατείας, χαοτὶ, γαζέτα κ' ἀσημόφραγκα—ὕπρηχε ἀκόμη ἀσῆμι.

Παιδιὰ στὴ δουλειὰ στὴ δουλειὰ δὲν εἶχανε. Τὶ τὰ θέλανε; Γιὰ ντροβάλο; Ἄς ἔλειπαν! Καλύτερα παιδιὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους δὲν θέλανε.

— Γιάννη δουλειὰ κ' Ἄγιος ὁ Θεός!

— Σύμφωναι, Μέμο! Θὰ δουλέψουμε Ἡ πρέφα κ' ὁ ναργιλὲς κόβεται. Κρασι δὲν ἔχει παρὰ τὸ βραδάκι. Δουλειὰ!

Εἶναι ἀλήθεια πὼς κοπιάζανε. Ὅλη μέρα μέσα σ' ἕνα μπακάλιο νὰ σηκώνης σακκιά, νὰ κυλᾶς τὰ βαρέλια μὲ τὸ τυρὶ νὰ μὴν ἀνάψουνε, νὰ σιάχνης τὰ ράφια, νὰ ζυγίξης, νὰ διπλώνης, νὰ πηγαίνης νᾶρχεσαι δὲν εἶναι παίξε-γέλα. Μὰ δὲν ἐπίραζε. Μπροστὰ στὸ κέρδος δὲ λογαριαζόντανε ὁ κόπος. Νέοι ἦτανε, παιδιὰ τῆς μπάτσικας, θὰ δουλεύανε. Ἐπειτα στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ποῦ θάκαναν «παλάντζο» καὶ θὰ βλέπανε τὸ κέρδος ὀλοφάνερο, θὰ τὸ ρίχωνε μιὰ βραδυὰ ἔξω, θὰ κάνανε ἕνα γλέντι τρικουίβερο, θὰ ξεχνούσανε τοὺς κόπους. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ κυττάζανε τὴ δουλειὰ τους νὰ μαζεύουνε δεκάρες.

Κ' ἐμάζευανε. Πρωτὶ-πρωτὶ ὁ Γιάννης καθόταν στὸ τεζάκι κ' ἐμάζευε τὴν εἴσπραξι, ἐνῶ ὁ Μέμος ἔφερνε ἄνου κάτου τὸ μαγαζὶ, δίνοντας πρᾶμμα καὶ περιποιούμενος τὴν πελατεία.

Ἐλεῖτα ἔκαναν σκατῖα βάρδια. Ὁ Μέμος πήγαινε στὸ τεζάκι κ' ὁ Γιάννης στὴ ζυγαριὰ. Ἐτσι καὶ τὸ πρᾶμμα καὶ τὸ χοῦμα ἐπερονοῦσε κ' ἀπὸ τῶν δυοῶν τὸ χέρι κ' ἐχορταίνανε κ' οἱ δυὸ.

Ἐνα πρωτὶ ἐκεῖ ποῦ ὁ Γιάννης καθόντανε στὸ στέκι του κ' ἐπαίξε στὴν παλάμη τ' ἀσημόφραγκα ποῖν νὰ τὰ ρίξη μέσα στὸ τεζάκι, τοῦ ἐκατέβηκε μιὰ σκέψη. Ἄν δὲν τᾶρχινε ὅλα μέσα μέσα, ἂν ἐχορτοῦσε καὶ κάνενα ἔτσι γιὰ γοῖτο... Σκέψης ὄχι ἀσχημῆ. Πρῶτα εἰς ἀρχεὶα ἀποστολῆ, ποῦ τοῦ τὴν ἔκανε ὁ «καλύτερος του φίλος» ὅπως συνήθιζε νὰ λέη τὸν ἑαυτὸν του.

— Ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ! ἔφω
ναῖσε κι ἔστειλε στοῦ διάολο τὴν ἔνοχη
σκέψι πετώντας βιαστικὰ μέσ' στοῦ τε-
ζάκι τὸ χρῆμα καὶ μακραίνοντας.

— Φτοῦ διάολε! Οὔσι!

Ἡ σκέψις ὅμως δὲν ἔφευγε. Τριγύ-
ριζε κοντά του, μ' ἐπιμονὴ μυίγας κι'
ὄλο ζύγωνε.

— Βρὲ κουτέ, τοῦ ψιθύριζε. Ὁ μά-
γερας παίρνει πάντα τὸ μεζέ του. Κι'
ἐσὺ αὐτὴν τὴν ὥρα εἶσαι μάγερας. Μὴν
τὰ ρίξεις ὄλα μέσ' στὴν κατσαρόλα.
Κράτα κι' ἓνα μεζέ γιὰ τὴ χόβολη.

— Ἀὶ στὸ διάολο! ἀπαντοῦσε ὁ
Γιάννης.

Σὲ λίγο ὅμως, στὴ νέα εἴσπραξι πάλι
μπρὸς ὀπίσω ἢ φωνή.

— Ἐ, κι' αὐτὰ θὰ τὰ ρίξεις ὄλα;
Δεούτελο! Βρὲ, ἀπὸ κάθε φράγκο ποῦ
πέφτει μέσα στοῦ τεζάκι ἔχεις τὸ μισό.
Μὰ κάθε φράγκο ποῦ θὰ κρατήσης στὴν
πάντα θὰ τὸ ἔχης ὀλάκερο.

Ἐπὶ τέλους ὁ Γιάννης ὑπέκυψε.

— Καλά, διάολε! εἶπε ἐπιμένεις πα-
ναπῆ νὰ σκαριάρω κάπου-κάπου καὶ
κανένα φράγκο. Θὰ σκαριάρω! Ἄλλὰ
ποῦ εἶσαι; Ὅχι χονδροδουλειές. Ἀπά-
νου φράγκα δὲν ἔχει.

Ἡ φωνὴ γέλασε πονηρὰ κι' ἔφυγε
κι' ὁ Γιάννης ἄρχισε τὴν φάμπρικα.
Στὴν κάθε πούληση ἐσκαριάριζε κι'
ἀπὸ ἓνα φράγκο.

— Φράγκα εἶναι δὲν ἀποφαίνονται,
παρηγοριόντανε: Ἄχ, μωρὲ διάολε,
ἤθελες δὲν ἤθελες μὲ ἀναγκάζεις νὰ
κάμω ἀποθεματικό.

Τώρα ὅμως νέο ζήτημα ξεφύτρω-
νε. Ποῦ θὰ ἔβαζεν ὄλα αὐτὰ τὰ ψιλὰ;

— Ἐδῶ χρειάζοταν μιὰ κρουψῶνα,
ἐσκέφθηκε. Κι' ἀκριβῶς τὴν ἴδια στιγ-
μὴ τὸ μάτι ἔπεσε στοῦ βαρέλι μὲ τὸ
ξείδι

— Ἄ! ἔκαμε. Οὔτε καλύτερα! Ἐδῶ
μέσα! Μέσα στοῦ ξείδι, μέσα στὴν ἀν-
τισηψία. Οὔτε ὁ διάολος δὲν θὰ βάλῃ
μὲ τὸ νοῦ του πῶς ἔγινε τὸ βαρέλι τα-
μειο καὶ πῶς μέσ' τὸ ξείδι πλέουνε ἀση-
μένια φράγκα. Οὔτε... κολυμπάδες νά-
τανε!

Γέλασε κι' ὁ ἴδιος μὲ τ' ἀστεία
του κι' ἔπειτα πῆρε τὸ «ἀποθεματικό»

ἄνοιξε τὴν τάπα τοῦ βαρελιοῦ καὶ τ'
ἀμόλυσε μέσ' τὸ ξείδι.

— Βαπτισμένο, μυρωμένο...

Αὐτὸ τὸ βαπτίσι γιγότανε κάθε
προῦ ταχτικὰ κι' ὁ Μέμος ποῦ νὰ πά-
ρη χαμπάρι. Αὐτὸς δὲν ἐκύταε παρὰ
τὴ ζυγαριὰ ποῦ τὴν ἄφινε διαρκῶς νὰ
«κλαίη» εἰς βάρος τῶν μουστρεψῶν.

Μ' ἄλλα λόγια κύταζε πῶς νὰ κλέ-
ψη μερικὰ δράμια στοῦ ζῦγι καὶ τὸ κα-
τάφερνε εὐκόλα ἰδίως στοῦ ρῦζι, στά
μανεστρικά καὶ στοῦν καφέ, κινῶντας
τὴ σέσουλα σὰν ταχυδακτυλογὸς καὶ
κόβοντας τὸ τραμπάλισμα τῆς ζυγαριᾶς
ὀπάνου στοῦ κλάμμα.

Κι' ἔπειτα εἶχε κι' ἄλλες δουλειές.
Εἶχε τὰ δεφτέρια, τὰ κατάστιχα, τὸ
δοῦναι καὶ λαβεῖν γιὰτὸς ἦταν ὁ
γραμματικὸς τοῦ μαγαζιοῦ σὰν πιὸ
γραμματισμένος. Μόλις ἔκοβε ἡ δου-
λειά, μόλις σταματοῦσε ἡ πούλησι ἔβ-
γαζε τὰ δεφτέρια καὶ λογάριαζε.

— Πῶς πᾶμε; τὸν ἐρωτοῦσε ὁ Γιάν-
νης.

— Καλά! Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἀνε-
βαίνει ἡ εἴσπραξι.

— Μπράβο!

Ὅμως δὲν ἦταν ἀπολύτως εὐχαρι-
στημένος. Κάτι τοῦ ἔλειπε, κάτι τὸν
ἐστένευε Σκέφτηκε, σκέφτηκε καὶ εἰς
τὸ τέλος τῶρρε! Ἄργοῦσε ὁ ἰσολογι-
σμός, αὐτὸ ἦτανε διάολε! Ἄργοῦσε τὸ
ξεκαθάρισμα, τὸ ξεχώρισμα τοῦ κέρ-
δους. Καλὲς ἦτανε οἱ εἰσπράξεις μὰ τὸ
κέρδος δὲν ἐφαινότανε. Κι' ἔτσι ἡ δου-
λειὰ τραβοῦσε στὰ τυφλά! Αὐτὸ τὸν
ἐπειράζε.

— Θέλω φῶς! ψιθύριζε, παίζοντας
ἓνα ἀσημένιο δίφραγκο ὀλοκαίνουργο
στὰ χερία του, ποῦ τὸ εἶχε πιάσει ἐ-
κείνη τὴ στιγμὴ. Θέλω φῶς!

Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ἀχτίνα ἔπε-
φε ἀπάνου στοῦ καινούργιο νόμισμα
καὶ τῶκανε νὰ λάμψῃ. Ἄλλὰ μαζῶ μὲ
τὴ λάμψι αὐτὴ ἔλαμψε καὶ μέσα μιὰ
ἰδέα στοῦ κεφάλι του.

Βρὲ νὰ στάσου, ἔκαμε. Ἐτσι κι'
ἔτσι κέρδος δὲν βλέπω. Δὲν κρατᾶω
αὐτὸ τὸ δίφραγκο προκαταβολικῶς;
Εἶναι καὶ καινούργιο καὶ θὰ μοῦ δώ-
σουν κι' ἄλλα καινούργια... Ἐ, πάντα

παίρνει κανείς ένα μεζέ πριν φάη. Και τὸ φαί ἄργεῖ, περιμένε τέλος μηνός. Κ' ἔπειτα ποῦ ξέρεις τὶ θὰ βγάλη τὸ παλάντζο; Μπορεῖ νὰ βγάλη ζημιὰ. Ρωτᾶς, γυρεύεις; Ἐμπόριο εἶναι ἐδῶ! Μπορεῖ νὰ τύχη καὶ καμιά ζημιὰ ἀναπάντεχη. Βρὲ κανέ τῆ δουλειά σου Μέμο. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει σοῦλα νὰ βασιτιάη μιὰ πισινή.

Ἐσιώπησε κ' ἐρώτησε τὸν ἑαυτοῦ του.

—Μιλᾶς τὸν βαγγέλιο, τοῦπε ἐκεῖνος.

—Ἀμὴν τὸ λοιπόν! Αὐτὸ τὸ δίφραγκο δὲν θὰ πέση μέσ' στὸ τεζάκι! Τὸ κρατάω!

Τὸ ἄπλωσε μέσ' τὴν παλάμη του καὶ τοῦ εἶπε:

—Κάτσε ἐδῶ νὰ λαμπυρίζης... Ἐκεῖ μέσα εἶναι σκοτεινά...

Μιὰ στιγμή τοῦρθε νὰ βουτήξῃ μέσα στὸ τεζάκι νὰ βγάλη κι' ἄλλα δίφραγκα νὰ λαμπυρίσουνε. Μὰ κρατήθηκε. Ἄ, ὄχι ὡς ἐκεῖ.

—Καλύτερα φράγκο, φράγκο σκέφτηκε καὶ ποῦ καὶ ποῦ δίφραγκο... Φασοῦλι, τὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακοῦλι.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε νὰ ρίχνῃ φράγκα στὶς τσέπες του καὶ τὰ παπούτσια του.

—Κουτσαίνεις.....τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ Γιάννης;

Ἐκεῖνος δαγκώθηκε.

—Ἄσχημη δουλειά! σκέφτηκε θὰ μὲ πιάσῃ!

Ἄλλῃ μιὰ μέρα ἔκρουσε ἕνα φράγκο στὸ στόμα του κι' ἐπίγε νὰ πνιγῇ...

—Δὲν εἶναι δουλειά! σκέφτηκε.

Πρόπει ναῦρω ἕνα μέρος νὰ τὰ καταχωριάζω μὲ τρόπο.

Κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ὅλο τὸ μαγαζὶ ναῦρη τὸ μέρος νὰ τὰ καταλλήλο.

Θ' ἀνοίξω μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο, νὰ τὰ χῶνω μέσα.... Ὅχι! Θὰ μὲ πιάσῃ! Θὰ τὰ χῶνω μέσ' τὸ ρῦζι! Ὅχι! θὰ τὰ πουλήσῃ μαζί μὲ τὸ ρῦζι! Στίσου! Τὸ βροῖκα! Ὅχι τὰ φουντάρω μέσα στὸ βαρέλι μὲ τὸ ξείδι! Λαμποά! Ἔτσι κι' ἔτσι δὲν πουλιέται. Θὰ μείνῃ γιὰ τὴ μερασιά. Καὶ τότες τὸ παίρνω ἐγὼ

στὸ μερτικό μου. Πληρώνω ξύδι κι ἀγοράζω ἄσῃμι.

—Μιλᾶς τὸ βαγγέλιο τοῦ ξανάπε ὁ ἑαυτός του.

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄρχισε τὸ βαρέλι νὰ δέχεται χορήματα ἀπὸ δυὸ μεριές. Ἦτανε ὁ κοινὸς κουμπάρῳς καὶ τῶν δύο συνεταιρῶν.

Ἦρτε τέλος κ' ἡ μέρα ἐκείνη νὰ κάμουν ἰσολογισμό. Ὁ μῆνας εἶχε τριάντα. Ἀπὸ βραδὺς τὰ πράγματα ζυγιστήκανε καὶ τὸ πρῶτ' ἀνοιχτήκανε τὰ δεφτέρια. Ὁ Μέμος χόθηκε ὡς τ' αὐτιά στὸς λογαριασμούς. Τὰ κοντύλια μπήκανε στὴ γραμμή. Τόσα κεφάλαια, τόση ἀγορά, τόση πούληση, τόσα ἔξοδα τόσα στὸ ταμεῖο.

Κέρδος ὅμως.....μηδέν!

Ὁ Γιάννης ἀνοίξε τὰ μάτια του διὰ πλατα.

—Βρὲ ποῦν' τὸ κέρδος Μέμο; Ἐμεῖς εἶχαμε τόσο νταραβέρι, πουλήσαμε τόσο πράμμα, ζημιές δὲν εἶχαμε, οὔτε κρασί μᾶς ξύνησε, οὔτε τυρὶ μᾶς ἄναψε, οὔτε ποντικὸς μᾶς ἐπέιραξε. Μὲ κέρδος πουλούσαμε πάντα, ποῦν' τὸ κέρδος;

—Σπάω τὸ τσερβέλο μου! ἀπαντοῦσε ὁ Μέμος.

—Βρὲ γιὰ ξανακάμε τὸ λογαριασμό;

Ὁ λογαριασμός ξανάγινε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὰ κέρδος δὲν ἐβγήκε. Ὅλα εἶτανε ἴσια βάρκα ἴσια νερά.

Οἱ συνεταιροὶ ἔγιναν ἄνου κάτω. Αὐτὸ δὲν ἦτανε δουλειά. Τζάμπα λοιπὸν ἐδουλεύανε ἕνα μῆνα τώρα. Τζάμπα λογαριάζανε νὰ κάμουνε τὸ γλέντι;

Ἄκου νὰ σοῦ πῶ συνεταιροε, εἶπεν ὁ Γιάννης. Ἦ στραβὸς εἶν' ὁ γιαλὸς ἢ στραβὰ ἄρμενίζουμε. Μιὰ φορὰ ἐγὼ πᾶω ἀμόντε! Ἀπὸ δουλειὰ ποῦ δὲν δίνει διάφορο, δέκα φορὲς καλύτερο τὸ καθησιό!

—Ἐγεις δίκιο Γιάννη μου, συμφώνησε ὁ Μέμος. Πρόπει νὰ κλείσουμε.

—Ἀνάτη τὸ λουπόνιὰς μοιράσουμε!

Ἀρχισαγινὰ μοιράζονταν Ἐμοίρασαν τὰ μετροπὰ κι' ἔπειτα φθάσανε στὸ πράμμα.

—Τόσο ρῦζι, τόσος μπακαλάος, τό-

Τὰ δικά μας

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΑΣ

«'Ελλά», «Τελώνιον», «Κεφαλλη-
νιακὸς Κήρυξ», «Παρατηρητής».

—Σ' ὄλες τις ἐφημερίδες ἐδημοσιεύθη-
σαν περιγραφές τῆς ἀφίξεως τῶν Μεσο-
λογγιτῶν εἰς τὸ Ἀργοστόλι καὶ τὸ Ληξού-
ρι. Δεξιώσεις, γεύματα, ἑορταί, παραστά-
σεις, ἀθλητικαὶ ἐπιδείξεις.

—“Ὅλες οἱ ἐφημερίδες μὲ πανηγυρικές
ἐκδόσεις καὶ μὲ εἰδικὴ ἱστορικὴ καὶ λο-
γοτεχνικὴ ὕλη, ἐόρτασαν τὰ 70 χρόνια
ἀπὸ τὴν Ἑνωσὴ τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν
Ἑλλάδα. Σὲ ἄλλη στήλη δημοσιεύουμε
ἀνταπόκριση γιὰ τὸν ἐπίσημο ἑορτασμὸ
τῆς ἐπετείου στὸ Ἀργοστόλι.

— Στὸ χωριὸ Διγαλέτο κάποιος νεαρὸς
βλαστὸς, Δήμος Σπαθῆς ἑτῶν 20, ἐσκότωσε
τὸ συγχαριανό του Τιμ. Κοκότην διὰ λό-
γους ἐκδικήσεως ἀφοῦ τὸν ἐπληξε 19 φο-
ρὲς μὲ μαχαίρι!.... Τέτοια ἀπάνθρωπος
βαρβαρότης εἶναι πολὺ σπανία.

— Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ.
Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος συνοδευόμενος ὑπὸ
τῆς κυρίας του ἐπεσκέφθη τὴν Κεφαλλη-
νίαν καὶ παρέμεινε ὀλίγας ἡμέρας εἰς
Ληξούριον,

— Μὲ εὐχαρίστηση διαβάζει κανεὶς στίς
ἐφημερίδες μερικὰ ὠμορφα λογοτεχνικὰ
κομμάτια καὶ ἰδίως τραγούδια. Στους ἐδῶ
λογοτεχνικοὺς κύκλους ἰδιαιτέρην ἐνί-
πωση κάνουν τὰ ποιήματα ποῦ δημοσιεύον-
ται στὸ «Τελώνιο» μὲ τὸ ψευδώνυμο
«Γράκχος».

σο τυρί, τόσο τοῦτο, τόσο ἐκεῖνο. Τὸ
ὄλον τόσο. Διὰ δύο τόσο!

Καθένας ἐπῆρε τὸ μερτικό του. Τέ-
λος φθάσανε καὶ τὸ βαρέλι μὲ τὸ ξεῖδι.

— Ἐτοῦτο συνέταιρε, εἶπεν ὁ Μέ-
μος, δὲν κόβεται στὴ μέση. Πρέπει νὰ
τὸ πάρη ἕνας. Τὸ παίρνω ἐγώ. Πάρε
διακόσες δραχμὲς γιὰ τὸ μερτικό σου
καὶ ἀποτραβήξον.

— Διακόσες; ἔκαμε ὁ Γιάννης. Ἄ,
μπά, μπά! Ἐγὼ σοῦ δίνω τρακόσιες,
ἀποτραβιέσαι;

— Ἐ, καλὰ τρακόσες; τριακόσες!
Δικό μου εἶναι.

— Ὁχι, κοντροστάρισε ὁ Γιάννης
τὸ ξεῖδι μοῦ χρειάζεται ἐμένα. Δίνω
τρακόσες πενήντα!

Μὰ κατάλαβες πῶς μὲ πικάρεις;
ἀπάντησε ὁ Μέμος. Τετρακόσες τὸ
κάνω!

— Πεντακόσες! φώναξε ὁ ἄλλος,
ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔτσι!

— Ἐξακόσες!

— Ὁχτακόσες!

— Χίλιες!

— Χίλιες μωρέ;

— Χίλιες!

— Μωρὲ μιλᾶς μὲ τὰ σωστά σου; Χί-
λια φράγκα τὸ παληόξειδο;

— Χίλια!

— Ἐ, λοιπὸν ὁ διάλογος νὰ μὲ πά-
ρη ἐσὺ κᾶτι ἔχεις στὸ νοῦ σου!

— Ἀβάρια καὶ κάναμε καραμπόλα
Γιάννη! Κᾶτι ἔχω στὸ νοῦ μου, κᾶτι
ἔχεις στὸ νοῦ σου καί... κᾶτι ἔχει το
βαρέλι μέσα!... Ἐλα κάτου τὰ χαρτιά!
Τὸ βαρέλι ἀνοίγει!

— Ἀνοίγει!

Ἄδειάσανε τὸ ξεῖδι κ' ἐξεφούντω-
σαν τὸ βαρέλι.

Καὶ τότες ἦρθε ὁ κρυμμένος θησαυ-
ρὸς στὸ φῶς. Ἐνας σωρὸς φράγκα καὶ
δίφραγκα ἀνακατωμένα μὲ τὴν τρυγιά..

— Ἄου! ἔκαμε μὲ μάτι ἀπληστο ὁ
Γιάννης.

Κι ὁ Μέμος ἔδρασε μὰ γαστρίν στο
τραπέζι.

— Γι' αὐτὸ δε βροίκαμε τὸ κέρδος.
Πῶς νὰ τὸ βροῦμε, μωρὲ τζόγια μου,
ποῦτανε μέσα στὸ βαρέλι;

Θ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

— «Ἀρχισαν καὶ στὸ νησί μας οἱ ζέ-
φτες καὶ ἐπομένως καὶ ἡ ἔξοδος τοῦ κό-
σμου ἀπὸ τὶς πόλεις στὶς ἐξοχὲς καὶ ἰδι-
αιτέρως στ' ἀκρογιάλια, ὅπου πέρνουν
καὶ δίνουν τὰ μπαιν-μίξτ.

— «Ἄν καὶ τὰ οἰκονομικά τοῦ πολλοῦ κό-
σμου δὲν πηγαίνουν καλά, ἐν τούτοις προ-
μηνύεται ὅτι ἡ ἐφετεινὴ κίνησις στὴν Κε-
φαλληνία θὰ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη.

— Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ, Πάτρα κλπ
ἄρχισαν ἤδη νὰ καταφθάνουν πολλοὶ
συμπατριῶτες μας οἰκογενειακῶς.

— Εἰς τὸ Ἀργοστόλι κατέπλευσαν
προερχόμενα ἐκ Κερκύρας τὰ ἀντιτορπι-
λικὰ ἀνοιχτῆς θαλάσσης «Ναύαρχος Κουν-
τουριώτης» «Ψαρρά» «Υἷδρα» «Πάνθηρ»
«Λέων» «Σφενδόνη» καὶ «Θύελλα».

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἔγιναν ἀγῶνες λεμ-
βοδρομίας καὶ κολυμβήματος εἰς τοὺς ὀ-
ποίους ἔλαβον μέρος καὶ ναῦται τῆς Μοί-
ρας. Τὸ βράδυ ἔγινε δεξίωσις καὶ χορὸς
εἰς τὸ Δημαρχικὸν Μέγαρον.

— Ζωηροτάτη εἶναι ἡ ἐφετεινὴ ἀθλητι-
κὴ κίνησις εἰς τὸ νησί μας καὶ ἰδιαιτέρως
εἰς τὴν πρωτεύουσιν. Ταξείδια ἀθλητικῶν
ὁμάδων τῆς Κεφαλληνίας καὶ ἀντεπισκέ-
ψεις, τακτικαὶ ἀθλητικαὶ ἐορταὶ καὶ ἀγῶ-
νες καὶ μιὰ σειρά ἐπιδείξεων πολὺ καλῶν
ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῶν σχολείων.

Ἰδρυσις Σωματείου

Ἐγίνε συγκέντρωσις τῶν εἰς Ἀθήνας
καὶ Πειραιᾶ διαμενόντων κατοίκων τοῦ
χωρίου Φραγκᾶτα καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἴδρυ-
σις Σωματείου. Ἐξελέγη προσωρινὴ διοι-
κοῦσα Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Νικ. Γαρμ-
πῆ, ὡς προέδρου καὶ Σπυρ. Κουταβᾶ ὡς
Γενικοῦ Γραμματέως καὶ κατετέθη τὸ κα-
ταστατικὸν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς
πρὸς ἔγκρισιν. Συγχαίρομεν θερμότατα
τοὺς καλοὺς αὐτοὺς συμπατριώτας.

ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Εὐχαριστῶς ἀναγγέλλομε τὴν προσε-
χὴ ἔκδοσιν εἰς τὸ Ἀργοστόλι τῆς ποιητι-
κῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ρέμβη Πλημμύρα
ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον.

ΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ

Τὴν 20 Μαΐου ἔγιναν οἱ Παγκεφαλλη-

νικοὶ Ἐφηβικοὶ ἀγῶνες. Εἰς αὐτοὺς ἔλα-
βον μέρος: ἡ Βαλλιάνειος Ἐμπορικὴ Σχο-
λῆ, τὸ Κοργιαλένειον Γυμνάσιον, ἡ Βαλλιάν-
νειος Ἐπαγγελματικὴ Ληξουρίου, ὁ «Ὀ-
δυσσεὺς» Ληξουρίου, ὁ «Παγκεφαλληνια-
κός» καὶ ὁμάδες δεσποινίδων, τοῦ Κοργι-
αλενεῖου ΠαρθENAγωγείου καὶ τοῦ Γυ-
μνασίου. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγῶνων
ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 60 μέτρων δεσποινίδων.

α) Ἀντωνάκτου (Γυμνασίου) β) Πεφάνη
(Γυμνασίου) γ) Καβαλλιεράτου (Παρθε-
ναγωγείου).

Ἄκοντιμὸς δεσποινίδων. α) Λούκα
(ΠαρθENAγωγείου) β) Κομινάτου (Γυμνα-
σίου) γ) Μακρῆ (ΠαρθENAγωγείου).

Δρόμος 100 μ. ἐφήβων. α) Καππάτος
(Ἐμπορικῆς) β) Κουλουμπῆς (Γυμνασίου)
γ) Συμεωνίδης, (Ἐπαγγελματικῆς).

Δρόμος 1200 μ. α) Καλαφάτης (Παγ-
κεφαλληνιακοῦ) β) Ποταμιάνος (Παγκε-
φαλληνιακοῦ) γ) Πετράτος (Γυμνασίου).

Δρόμος 3.000. α) Καλαφάτης (Παγκε-
φαλληνιακοῦ) β) Διβάρης (Ὀδυσσεῶς) γ)
Ἀντωνάτος (Παγκεφαλληνιακοῦ).

Λιθοβολία. α) Βουτινᾶς (Ἐμπορικῆς)
β) Κωνσταντίνου (Ἐπαγγελματικῆς) γ)
Κουλουμπῆς (Γυμνασίου).

Διόκοβλια. α) Κουλουμπῆς (Γυμνα-
σίου) β) Βουτινᾶς, (Ἐμπορικῆς) γ) Βασι-
λόπουλος (Γυμνασίου).

Ἄλμα εἰς ὕψος. α) Βουτινᾶς (Ἐμ-
πορικῆς) γ) Καλογεράς (Παγκεφαλληνια-
κοῦ) γ) Συμεωνίδης (Ἐπαγγελματικῆς).

Τὰ λοιπὰ ἀγωνίσματα (δρόμος 60 μ.
παιδων, δρόμος 400 μ. ἐφήβων, ἀκοντι-
σμὸς ἐφήβων, ἄλμα ἀπλοῦν εἰς μήκος,
σκυταλοδρομία καὶ διεγκυνοστίνδα θὰ ἐ-
παναληφθοῦν τὴν 24 Ἰουνίου.

Τὴν Κυριακὴν 27 Μαΐου συνητήθησαν
εἰς τὴν πλατεῖαν Μείνλανδ ἡ «Παναχαϊκὴ»
Πατρῶν καὶ ὁ «Ὀλυμπιακός» Ἀργοστο-
λίου. Τὴν Πατραϊκὴν ποδοσφαιρικὴν ὁμά-
δα ἐνίκησε ὁ «Ὀλυμπιακός» μὲ τέρματα
4 ἔναντι τριῶν τῶν ἐπιπέτυχεν ἡ «Πα-
ναχαϊκὴ».

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΡΥΜΝΙΟΥ

Αἱ Γυμνασιακαὶ ἐπιδείξεις τοῦ Γυμνα-
σίου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας 28 Μαΐου
ἔγιναν εἰς τὴν πλατεῖαν Μεϊτλανδ αἱ γυ-

μναστικά επίδειξεις τῷ Κορυγιαλενεῖου Γυμνασίου μας. Τὴν ὥραίαν αὐτὴν ἑορτὴν—παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν κἀκοκαίριαν—παρηκολούθησε ἄφθνος καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος. Ὁ ρυθμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο αἱ Σουηδικαὶ ἀσκήσεις, αἱ ἄρκετὰ καλαὶ ἐπιδόσεις εἰς τὰ διάφορα ἀγωνίσματα καὶ οἱ ὥραῖοι χοροὶ τοῦ ἐχθρεύθησαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν, ἀπέσπασαν τὰ θερμότερα χειροκροτήματα τῶν παρευρισκομένων. Θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς Γυμναστικῆς κ. Χρίστον Γαλονόπουλον.

ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΣΤΗΛΗΣ ΤΩΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΩΝ

Μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Ἀλμπέρτα» ἀφίχθησαν εἰς τὴν πόλιν μας οἱ ἐπίσημοι μὲ τοὺς Κεφαλλήνας Πειραιῶς διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς στήλης τῶν Ριζοσπαστῶν, ἡ ὁποία συνέπιπτε μὲ τὸν ἑορτασμὸν τῶν 70 χρόνων ἀπὸ τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ στήλη αὕτη ἐδωρήθη εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἀργοστολίου ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Κεφαλλήνων Πειραιῶς. Εἰς τὴν ἀποβάθραν μετέβησαν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων μας, ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος, ὁ Λιμενάρχης καὶ αἱ λοιπαὶ τοπικαὶ ἄρχαι. Μεταξὺ τῶν ἀφιχθέντων ἐπίσημων ἦσαν καὶ οἱ κ. κ. Κ. Τσαλδάρης, ὑφυπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως, Παῖζης, βουλευτὴς Ἰθάκης, Ἀθηνογένης βουλευτὴς Πειραιῶς, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου Κεφαλλήνων Πειραιῶς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρόεδρον κ. Ἀλ. Κρασοῦν καὶ πολλὰ μέλη τοῦ Συλλόγου. Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας παρετέθη δεῖπνον καὶ ἐπηκολούθησε χορὸς εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Δημαρχείου.

Τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας (21 Μαΐου) ἐγίναν τὰ ἀποκαλυπτήρια. Κατὰ τὴν 10 π. μ. μετὰ τὴν προσέλευσιν ὄλων τῶν ἐπίσημων ὁ Τοποτηρητὴς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μετὰ τοῦ κλήρου, ἤρχισαν τὴν ἐπιμνημόσυνον δέσιν. Μετὰ ταῦτα ὁ Δή-

μαρχος κ. Γεράκης ἀπεκάλυψε τὴν στήλην καὶ ἤρχισαν αἱ ὀμιλῖαι τῶν ἐπίσημων. Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. Κρασοῦν παραδίδων τὴν στήλην εἰς τὸν Δῆμον τοῦ Ἀργοστολίου καὶ μετ' αὐτὸν ὀμίλησεν ὁ Βουλευτὴς κ. Ἀθηνογένης. Στεφάνους κατέθεσαν: Ὁ κ. Ἀλεξάτος (ἀντιπρόσωπος τῆς Βουλῆς), ὁ κ. Μπορμπούλης (ἀντιπρόσωπος τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Κοινότητος Ληξουρίου), ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Κ. Τσαλδάρης (τῆς Κυβερνήσεως), ὁ κ. Ἀθηνογένης (τῷ Ἐθνικῷ Ριζοσπ. Κόμματι) ὁ κ. Γ. Μαράτος (Ἐνώσεως Ἰθακησίων), ὁ κ. Πεταλάς (τῆς Κοινότητος Ἰθάκης), ὁ κ. Γεράκης (Δήμαρχος Ἀργοστολίου), ἡ δις Κρασοῦ (τῆς Ἰονίου Σχολῆς), ὁ κ. Ἀλεξ. Παῖζης (Ἀδελφότητος Ἰθακησίων) ὁ κ. Κρασοῦν (Κεφ. Πειραιῶς), ὁ κ. Βασιλόπουλος (τῆς κ. Ἰατρίδου κόρης τοῦ Ριζοσπάστου Ἡλία Ζερβοῦ) καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς γενετιέρας τοῦ Ζερβοῦ Κοινότητος Γριζάτων κ. Μήλας. Ἡ ἑορτὴ ἔληξεν μὲ τὸν πανηγυρικὸν τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Κόμματος τῶν Ἐλευθεροφρόνων κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΟΥΛΙΑΤΟΣ

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Εἰς τὴν πλατείαν Πετρίτου ἐγίναν τὴν 28 Μαΐου αἱ γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Γυμνασίου Ληξουρίου. Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐκ τοῦ Γυμνασίου μέχρι τῆς πλατείας ἐξετελέσθησαν ἀπὸ ὄλους τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας σουηδικαὶ ἀσκήσεις καὶ μετὰ ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα, δρόμου 60, 100, 400, 1500 μέτρων, σφαιροβολία, ἀκοντισμὸς (διὰ πρώτην φοράν καὶ ὑπὸ τῶν μαθητριῶν).

Ἐπηκολούθησαν ἑλληνικοὶ χοροὶ, παιδιαὶ, διελκυστίνδα, σκυταλοδρομία κλπ. Τὰς ἐπιδείξεις παρηκολούθησε ἄφθονον πλήθος κόσμου. Ἀεῖζον συγχαρητήρια εἰς τὸν Γυμναστήν κ. Νικ. Κατσαβῆν διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ὥραίας αὐτῆς ἑορτῆς.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Μεταξύ μας

Λόγω τῆς ἀλλαγῆς τῶν τυπογραφείων τὴν ὁποίαν ἔκαμαν τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα», ὑπάρχει μικρὰ ἀνωμαλία εἰς τὴν κατάταξιν τῆς ὕλης. Ἐπίσης εἰς τὸν ἴδιον λόγον ὀφείλεται καὶ ἡ καθυστέρησι τοῦ τετάρτου τεύχους πού ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθημεν νὰ ἐκδόσωμεν μαζί μετὰ τὸ πέμπτον τοῦ Ἰουλίου. Πιστεύομεν ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ καὶ ὅπως ἔκτακτος ἀνωμαλία θὰ μᾶς συγχωρηθεῖ ἀπὸ τοὺς φίλους μας, πού βλέπουν τὴν πρόοδο τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ ἀπὸ τυπογραφικὴ ἔμφανισι καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης.

Κον Ἀντώνιον Πατρίκιον Ἐνωσίν. Ἐλάβαμε τὴν ἐπιταγὴ καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ, καθὼς καὶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σὰς λόγια. **Κον Γερ. Ματθούκην Salisbury, Ροδεσίας.** Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σὰς καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ γιὰ τὶς φροντίδες σὰς. Γράφουμε ἰδιαιτέρως. **Κον Κωνστ. Καροῦδον Ταγματάρχην Πρέβεζα.** Ἐστειλάμε πάλι τὸ τρίτον φύλλον. Φαίνεται ὅτι ἐχάθη τὴν πρώτην φοράν στὸ ταχυδρομεῖο. Ζητᾶμε συγγνώμην καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σὰς. **Κον Κοσμᾶν Μενῆν. Ἀργοῦτόλι.** Τὸ ποίημά σὰς δημοσιεύεται. Μετὰ τὸν διαγωνισμόν διηγήματος θὰ προκηρύξομε διαγωνισμόν ποιήματος. Σὰς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλὰ σὰς λόγια. Φροντίσατε γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. **Κον Ἀνδρέαν Τουλιᾶτον. Ἀργοῦτόλι.** Τὰ φύλλα τὰ στέλνομε τακτικώτατα καὶ ἀποροῦμε πὼς δὲν τὰ ἐλάβατε. Ἐπειδὴ ἔχουμε κι' ἄλλα παράπονα, ἐπιστήσαμε τὴν προσοχὴν τοῦ ταχυδρομείου γιὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν. Ἀνταποκρίσεις σὰς δημοσιεύονται. Δελτίον σὰς ἐστειλάμε. **Κον Ἀλ. Μακροῖδην. Κεραιμιάς.** Σὰς ἐστειλάμε μπλόκ, γράμμα καὶ δελτίον ἀνταποκριτοῦ. Λαβαίνουμε τακτικώτατα τὰ γράμματά σὰς καὶ τὶς ἀνταποκρίσεις πού καθὼς βλέπετε δημοσιεύονται. Δὲν μποροῦμε νὰ τίς δημοσιεύσωμε ὅλες καὶ ὅπως εἶναι, γιὰ τὸν μοναδικὸν λόγον, ὅτι διαθέτομε πολὺ λίγο χῶρον γιὰ τὰ νέα, ἐπειδὴ ἡ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Τὸν περασμένο μῆνα πέθανε στὴν Ἀθήνα ὁ μεγάλος συμπατριώτης μας Μπάμπης Ἀννίνος. Ἡ ζωὴ του ἦταν πραγματικὰ δημιουργικὴ καὶ τὸ ἔργο του καὶ τὸ λογοτεχνικὸ καὶ τὸ ἱστορικὸ, πολὺ πρωτότυπον καὶ μεγάλο. Τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» θεωροῦν ὑποχρέωσίν τους νὰ τιμήσουν ὅσο μποροῦν τὴ μνήμη τοῦ συγγραφέως. Γι' αὐτὸ στὸ ἐρχόμενο φύλλον θ' ἀφιερῶσουν εἰδικὲς σελίδες, ἀπ' ὅπου γνωστοὶ λόγοι θὰ γράβουν γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Μπάμπη Ἀννίνου καὶ θὰ τὸν ἐξετάσουν σὰν λογοτέχνην, σὰν ἱστορικὸν καὶ σὰν ἄνθρωπον.

ὕλη εἶναι πολλή. Ὅσο μποροῦμε θὰ σὰς εὐχαριστοῦμε. Μετὰ τὶς πολυποικίλες φροντίδες σὰς μᾶς ὑποχρεώνετε. **Κον Πλάτ. Καβαλλιεράτον. Ληξοῦρι.** Σὰς ἐγράψαμε ἰδιαιτέρως. Τὸ κομμάτι πού μᾶς ἐστειλάτε εἶναι καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ στὸ ἄλλο φύλλον. Μόνο θὰ σὰς παρακαλέσωμε πολὺ νὰ μᾶς κάνετε τὴ χάριν καὶ ἢ νὰ βρῆτε ἄλλο ψευδώνυμον ἢ νὰ ὑπογράψετε μετ' ὄνομά σὰς, γιὰτὶ αὐτὸ πού ὑπογράφετε εἶναι σὰν πολὺ... ἀρχαῖο! Νομίζομε πὼς θάσαστε καὶ σεῖς σύμφωνος. Περιμένουμε τὶς φωτογραφίες ἀπὸ τὸν ἀξιότιμον Διευθυντὴν σὰς κ. R. Coste

Κον Λοβέρδον. Ἀργοῦτόλι.—Τὸ ποίημά σὰς τὸ ἐλάβαμε. Εἶναι καλὸ καὶ δίνει ἄνθρωπον πού κατέχει πολλὰ πράγματα. Δυστυχῶς ὅμως εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ θὰ ξέρεται βέβαια ὅτι ὁ πολὺς κόσμος τώρα, δὲν διαβάζει μεγάλα τραγούδια. Πάντως περιμένουμε ἄλλο σὰς ποίημα, μικρότερον ὅμως σὲ ἔκτασιν, ἂν εἶναι δυνατόν. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σὰς λόγια.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Κων. Ηέρον Χ. Λαδᾶν, Δίοπον, Ναύσταθμον.—Οἱ ἐντυπώσεις σὰς ἀπὸ τὸ νησί μας καλὲς καὶ θὰ δημοσιευθοῦν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ φύλλα. Μᾶς ἐνθουσιάζεται μετὰ τὰ καλὰ σὰς λόγια.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
"ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΚΟΒΟΣΤΗ,,
Ε. ΤΣΙΓΑΡΙΔΗ & Γ. ΣΕΡΜΠΙΝΗ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 33
ΑΘΗΝΑΙ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ, ΒΙΒΛΙΩΝ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ
ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΩΝ
"ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΩΝ ΝΕΩΝ,,

Ἀρχίζει ἡ μεγάλη μας ἔρευνα :

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Ἡ λεπτομερέστερη ἔρευνα καὶ μελέτη τῶν ἀναγκῶν τοῦ νησιοῦ μας μὲ πλουσιώτατο φωτογραφικὸν ρεπορτάζ.

ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ : Διήγημα τοῦ κ. Δ. Μανέντη.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ : Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου συγγραφέως.

Ποιήματα, διηγήματα, ἱστορικὲς σελίδες καὶ οἱ πρῶτες ἀπαντήσεις στὴ μεγάλη μας καμπάνια.

ΠΟΙΟ ΗΤΑΝ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΑΣ : Ἀπαντοῦν μὲ τὴ σειρά τους ὅλοι οἱ Κεφαλλῆνες πολιτικοί, λόγιοι, καὶ ἐπιστήμονες.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΤΟΥΣΙΟΥ